HoldfÃ©nyes Idhun

by The Stormcutter

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Romance
Language: Hungarian
Characters: Cloudjumper, Drago Bludfist, Eret, OC
Status: In-Progress
Published: 2014-08-30 07:39:55
Updated: 2016-02-22 21:05:14
Packaged: 2016-04-26 19:49:52
Rating: T
Chapters: 4
Words: 9,980
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: HoldfÃ©nyes Idhun. SÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zt szÃ¼letett, velÃ¼k nevelkedett. Å• Hablaty hÃºga. MegtalÃ¡lÃ¡sa utÃ¡n egy Ã©vvel messzire keveredik HibbanttÃ³l. A 18 Ã©ves lÃ¡nynak a messzi fÃ¶ldekrÅ‘l hazavezetÅ‘ Ãºton sok akadÃ¡lyt kell legyÅ±rnie. Ilyen pÃ©ldÃ¡ul tÃºlÃ©lni a hajÃ³utat Ã©s a rajta tartÃ³zkodÃ³kat, megmenteni a sÃ¡rkÃ¡nyokat Ã©s legyÅ‘zni Dragot. A mÃ¡sodik filmnek nagy vonalakban kÃ¶veti a cselekmÃ©nyÃ©t! OC

1. Ãšj sziget

Nap delelÅ‘n jÃ¡rt. A szÃ©l nem rezdÃ¼lt. FelhÅ‘k Ãºsztak a kÃ©k Ã©gen. Ezen a bÃ©kÃ©s Ã©gbolton kÃ©t Ã¡rny suhant. KÃ©t sÃ¡rkÃ¡ny. KÃ©t vad sÃ¡rkÃ¡ny. De ez nem az volt, aminek lÃ¡tszott. Volt velÃ¼k kÃ©t ember. A kisebbik sÃ¡rkÃ¡nyon Ã¼lÅ‘ bÅ‘rpÃ¡cÃ©lt viselt. KilÃ¡tszott alÃ³la zÃ¶ld vÃ¡szon. A nagyobbik sÃ¡rkÃ¡nnyal mÃ¡r egy ijesztÅ‘bb alak repÃ¼lt. SisakjÃ¡bÃ³l hat szarv Ã¡llt ki a tetejÃ©n Ã©s kettÅ‘ az Ã¡ll kÃ¶rÃ¼l. TestÃ©t sÃ¡rkÃ¡nybÅ‘rrel borÃ-tott fa lemezek vÃ©dtÃ©k. KarjÃ¡ra bÅ‘rcsÃ-kok voltak tekerve, amikhez az alkarjÃ¡n tÃ¼skÃ©ket Ã©s a kÃ©zfeje fÃ¶lÃ© pedig karmokat erÅ‘sÃ-tett. HÃ¡tÃ¡n vÃ¶rÃ¶s, megtÃ©pÃ¡zott kÃ¶peny lebegett. DerekÃ¡rÃ³l szÃ©les szÃ¶vet csÃ-kok lÃ³gtak le, egÃ©szen a lÃ¡bszÃ¡ra kÃ¶zepÃ©ig. Bakancsa hÃ¡tuljÃ¡n is tÃ¼skÃ©k sorakoztak. Jobb kezÃ©ben egy fÃ¡bÃ³l Ã©s csontbÃ³l faragott kÃ©t mÃ©teres bot, a mÃ¡sikban pajzs. SÃ¶tÃ©tben szÃ¶rnyszÃ¼lÃ¶ttnek nÃ©zett ki. Ahol lÃ¡ttÃ¡k, az emberek azt pusmogtÃ¡k, hogy az alvilÃ¡gbÃ³l jÃ¶tt. A lovasok mÃ¡r egybefÃ¼ggÅ‘ felhÅ‘takarÃ³ felett repÃ¼ltek, amely csak itt-ott szakadt meg. Az alvilÃ¡gi lovas le-lepillantgatott. Ã‰s Ã©szre is vett valamit. Egy hajÃ³hadat. TÃºl jÃ³l ismerte mÃ¡r ezeket. GyÅ±lÃ¶lte Å‘ket. Sok helyen szÃ¡mÃ-tott rÃ¡juk, de itt nem. MeglepettsÃ©gÃ©ben valami hangot hallathatott, mert tÃ¡rsa odafordult hozzÃ¡:

-Minden rendben?

Gondolkozott elmondja-e a lÃ¡tottakat, de vÃ©gÃ¼l a hallgatÃ¡s mellett dÃ¶ntÃ¶tt.

-Igen, persze. MiÃ©rt ne lenne?-kÃ©rdezett vissza. HangjÃ¡ban alig Ã©szrevehetÅ‘en elfojtott dÃ¼h bujkÃ¡lt.

-Nem tudom, te kiÃ¡ltottÃ¡l. Nem ereszkedÃ¼nk lejjebb? EttÅ‘l a felhÅ‘takarÃ³tÃ³l nem lÃ¡tni semmit.

-MÃ©g vÃ¡rjunk vele. Az elÅ‘bb lÃ¡ttam, mÃ©g csak tenger van alattunk.

Ezek utÃ¡n csendben mentek tovÃ¡bb. Most mÃ¡r mind a ketten a felszakadozÃ³ felhÅ‘kÃ¶n Ã¡t kÃ©mleltÃ©k a vizet szigetek utÃ¡n kutatva. KÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l egy Ã³ra mÃºlva feltÅ±nt egy ismeretlen sziget.

-EreszkedÃ¼nk?-Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt a kisebbik sÃ¡rkÃ¡nylovas.

-Igen. Ez a hely Ã©rdekesnek tÅ±nik.-nÃ©zegette a szigetet a rÃ©malak.

-Akkor rajta!-kiÃ¡ltott fel, majd Ã¼lÅ‘ helyzetÃ©bÅ‘l felpattant a nyeregbÅ‘l Ã©s a mÃ©lybe vetette magÃ¡t. A sÃ¡rkÃ¡nya utÃ¡na. A mÃ¡sik mosolyogva nÃ©zte Å‘ket, majd sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡val egyÃ¼tt Å‘ is zuhanni kezdett. De olyan meredeken, hogy szinte rÃ¡simult sÃ¡rkÃ¡nya nyakÃ¡ra. Lassan utolÃ©rtÃ©k a pÃ¡rost. A tenger vÃ©szesen kÃ¶zeledett. Majd egy meg nem adott jelre egyszerre emelkedtek meg. A sÃ¡rkÃ¡nyok kitÃ¡rtÃ¡k szÃ¡rnyaikat Ã©s a zuhanÃ³ ember megrÃ¡ntott egy szÃ-jat, mire egy bÅ‘r kifeszÃ¼lt kezei Ã©s lÃ¡bai kÃ¶zÃ¶tt, egyfajta szÃ¡rnyat alkotva. Sorban repÃ¼ltek. ElÃ¶l az ember, utÃ¡na a sÃ¡rkÃ¡nya, majd vÃ©gÃ¼l a mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡ny.

EkÃ¶zben egy lÃ¡ny a szigeten, nÃ©v szerint Ylva, egy sziklakiszÃ¶gellÃ©sen Ã¼lt. HÃ¡tÃ¡n Ã-j nyilakkal, Ã¶vÃ©ben dÃ-szÃ-tett markolatÃº tÅ‘r Ã©keskedett. Ã‰ppen az eget nÃ©zte, amikor lÃ¡tÃ³terÃ©be siklott hÃ¡rom alak. Csak egy pillantÃ¡st vetett rÃ¡juk.

-SÃ¡rkÃ¡nyok! De mintha a kÃ©t nagyobb Ã¼ldÃ¶znÃ© a kisebbet.-hunyorÃ-tott, hogy jobban szemÃ¼gyre vegye Å‘ket-Ã‰s egyenesen ide tartanak.-riadt meg. Ã‰pphogy elbÃºjt egy gyÃ©r bokorcsoport mÃ¶gÃ¶tt, meg is Ã©rkeztek a lÃ¡togatÃ³k.

-Ez volt az elsÅ‘ sima leszÃ¡llÃ¡sunk, pajti-szÃ³lt oda sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡nak lovasa. Az egyetÃ©rtÅ‘en bÃ³logatott. Az ember elkezdte begyÅ±rni a szÃ¡rnyakat a ruhÃ¡ja alÃ¡. Az eddig takarÃ¡sban lÃ©vÅ‘ lovas leugrott sÃ¡rkÃ¡nya hÃ¡tÃ¡rÃ³l. Az elbÃºjt azt hitte elÃ¡jul. Ilyen teremtÃ©st mÃ©g Ã©letÃ©ben nem lÃ¡tott. A repÃ¼lni tudÃ³nak hÃ¡ttal volt a lÃ©ny. PajzsÃ¡t maga elÃ© hÃºzva, hangtalan lÃ©ptekkel kÃ¶zelÃ-tett az elÅ‘tte Ã¼lÅ‘hÃ¶z. Hirtelen megemelte botjÃ¡t Ã©s lesÃºjtani kÃ©szÃ¼lt. Az Ã¼lÅ‘ az utolsÃ³ pillanatban elgurult az Ã¼tÃ©s elÅ‘l, Ã-gy a bot a sziklÃ¡t talÃ¡lta el. Ez bosszantotta a tÃ¡madÃ³t. Ezt a pÃ¡r pillanatot kihasznÃ¡lva a mÃ¡r harcra Ã©szen Ã¡llÃ³ sÃ¡rkÃ¡nylovas elÅ‘vett egy fÃ©mcsÃ¶vet, ami kattant egyet Ã©s a karddÃ¡ alakult kis darab lÃ¡ngba borult. ElkezdÅ‘dÃ¶tt a harc. Mintha azok ketten egy bonyolult koreogrÃ¡fiÃ¡ra tÃ¡ncoltak volna. MindegyikÃ¼k vÃ©dett Ã©s tÃ¡madott is. A botos alak kiverte ellenfele kezÃ©bÅ‘l a tÅ±zkardot, ami a

fÃ¶ldre Ã©rve kialudt. A legyÅ‘zÃ¶tt torkÃ¡nak szorÃ-totta a botot. KÃ¶zben elkezdett morogni.

-Tudtam Ã©n, hogy ez valami Ã¶rdÃ¶gi teremtÃ©s-suttogta elszÃ¶rnyÃ¼lve Ylva. Suttogott, de elÃ©g hangosan ahhoz, hogy a kÃ¶zel Ã¼lÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyok meghalljÃ¡k. A nagyobbik hirtelen pÃ¶rdÃ¼lt meg Ã©s kitÃ¡rta szÃ¡rnyait, hogy mÃ©g nagyobbnak tÅ±njÃ¶n. KÃ¶zben vicsorgott Ã©s ugyan olyan fenyegetÅ‘en morgott, mint lovasa. A kisebbik sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡jÃ¡ban hirtelen elÅ‘bukkanÃ³ fogai hÃ³fehÃ©r kÃ©sekkÃ©nt villogtak. Ylva elÅ‘kapta tÅ‘rÃ©t. Tudta, hogy Ã-jjal most nem sokra menne. De ezzel csak rontott a helyzeten. A lovasaik meghallottÃ¡k a fenyegetÅ‘ hangokat. A rÃ©m egybÅ‘l YlvÃ¡ra szegezte botjÃ¡t Ã©s pajzsÃ¡t maga elÅ‘tt tartotta. A mÃ¡sik nem nyÃºlt fegyverhez, inkÃ¡bb kitette tÃ¡rsa elÃ© kezÃ©t.

-Kik vagytok? Mit akartok? Honnan jÃ¶ttetek?- hangja remegett, de prÃ³bÃ¡lta leplezni ezt Ylva.

-Hablaty vagyok, Hibbant-szigetrÅ‘l. Ha nem Ã¡rtasz nekÃ¼nk, mi se fogunk neked.- mondta nyugodt hangon. Egyuttal le is vette fejÃ©rÅ‘l a sisakot. Ylva alaposan megnÃ©zte. KÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l 20 Ã©ves. VÃ¶rÃ¶sesbarna kusza haj, hÃ¡tul pÃ¡r fonattal. ZÃ¶ld szemek. SzÃ©p arc, amely semmi ellensÃ©geskedÃ©s jelÃ©t nem mutatta.

â€"Ã‰s te ki vagy?- Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Hablaty.

-Ylva vagyok. A Vihar-sziget Ã¶rÃ¶kÃ¶snÅ‘je-Ã¡llÃ¡t felszegte Ã©s mÃ¡r nyoma sem volt a korÃ¡bbi ijedtsÃ©gnek, amit Ã¶rÃ¶mmel nyugtÃ¡zott.- Te ki vagy?- fordult a mÃ©g ismeretlenhez. VÃ¡laszkÃ©nt csak torokhangÃº morgÃ¡st kapott.- Tudsz egyÃ¡ltalÃ¡n beszÃ©lni?-kÃ©rdezte gÃºnyosan Ã©s szemtelenÃ¼l Ylva,elfeledve kivel van dolga. A kÃ©rdezett ledobta pajzsÃ¡t. Csak a botot hagyta a kezÃ©ben,amit minduntalan rÃ¡szegezett. Hangtalanul elÅ‘resÃ©tÃ¡lt. MÃ¡r csak egy lÃ©pÃ©sre volt YlvÃ¡tÃ³l amikor megtorpant. Lassan kezei elindultak a sisak felÃ©. Majd mÃ©g lassabban hÃºzta le a fejÃ©rÅ‘l Ãºgy, hogy az arcÃ¡t lÃ¡ssÃ¡k meg legkÃ©sÅ‘bb. YlvÃ¡val szemben egy fiatal lÃ¡ny Ã¡llt. Olyan 18 Ã©ves forma.

-Igen, tudok beszÃ©lni-szÃ³lalt meg rideg hangon.

-JÃ³l van, jÃ³l van. De Ã¡ruld mÃ¡r el, hogy hÃ-vnak!- Ylva mÃ¡r nagyon kÃ-vÃ¡ncsi volt.

-HoldfÃ©nyes Idhun. Hibbant-sziget-mondta, de kÃ¶zben nem is rÃ¡ figyelt, hanem a botjÃ¡val leintette a sÃ¡rkÃ¡nyokat. Azok valamelyest megnyugodtak Ã©s mÃ¡r nem akartak annyira a lÃ¡ny torkÃ¡nak ugrani. â€"A sÃ¡rkÃ¡nyokkal hogy Ã¡llsz?-mÃ©regette Idhun YlvÃ¡t.

-HÃ¡tâ€¦ kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebb gondom nincs velÃ¼k.

-Oh, majd elfelejtettem-kapott fejÃ©hez Hablaty, majd a kisebbik sÃ¡rkÃ¡nyra mutatott- Å• itt egy Ã©jfÃºria. Fogatlannak hÃ-vjÃ¡k. Tudom, most nem Ã©rted miÃ©rt ez a neve. NÃ©zd csak!-mondta, majd kÃ©zjelet adott a fÃºriÃ¡nak, mire az visszahÃºzta fogait-TessÃ©k. Ã•gy mÃ¡r biztosan Ã©rted. Akiket ismer Ã©s szeret azokkal rendkÃ-vÃ¼l barÃ¡tsÃ¡gos. De veled, mivel idegen vagy, nem bÃ¡nik tÃºl kedvesen.

-Å• pedig FelhÅ‘ugrÃ³. Egy viharszelÅ‘. â€"vette Ã¡t a szÃ³t

Idhun.

-Ã‰rtem-bÃ³logatott Ylva. MeglÃ¡tta, hogy Hablaty elÅ‘vett egy kÃ¶nyvet Ã©s lapjait kiterÃ-tette. Egy tÃ©rkÃ©p.

-MegmutatnÃ¡d merre van ez a sziget?-kÃ©rdezte Hablaty a tÃ©rkÃ©pre mutatva.

-Igen. NÃ©zzÃ¼k csak... A Hold-szirttÅ‘l fÃ©l napi hajÃ³zÃ¡s dÃ©lre-bÃ¶kÃ¶tt a tÃ©rkÃ©p aljÃ¡n lÃ©vÅ‘ Ã¼res helyre.

-Ã‰s mit mondtÃ¡l, hogy is hÃ-vjÃ¡k a szigetet? Vihar-sziget?- kezdte leÃ-rni a nevet Hablaty.

-Pontosan.-mosolygott rÃ¡ Ylva. PÃ¡r perc mÃºlva Ãºjra a tÃ©rkÃ©pre nÃ©zett. A sziget rajza mÃ¡r ott is volt rajta.

-Ã‰s ti honnan ismeritek egymÃ¡st?-jutott eszÃ©be a kÃ©rdÃ©s.

-HosszÃº tÃ¶rtÃ©net-legyintett Hablaty.

-Van idÅ‘m-mondta Ylva, mert egyre kÃ-vÃ¡ncsibb volt a furcsa idegenekre.

-JÃ³l van. De utÃ¡na majd Idhun is mesÃ©l-sandÃ-tott rÃ¡ Hablaty.

-Ki Å‘ nekem, hogy ilyenrÅ‘l tudjon?-horkantott.

-Akkor majd Ã©n elmondom helyetted- vigyorgott rÃ¡.

-InkÃ¡bb Ã©n-fÃºjt egyet kelletlenÃ¼l.

-MiÃ©rt tÃ¡madtad meg Å‘t, Idhun? Ã‰s miÃ©rt, megâ€¦-ekkor Idhun belÃ© folytotta a szÃ³t.

-GyakorlÃ¡s-vakkantotta- ÃœljÃ¼nk inkÃ¡bb oda-mutatott a barlang irÃ¡nyÃ¡ba. ElfogadtÃ¡k a javaslatot. Elhelyezkedtek a barlang kijÃ¡rata felÃ© fÃ©lkÃ¶rben. A sÃ¡rkÃ¡nyok mÃ¶gÃ©jÃ¼k hÃºzÃ³dtak be. Ã‰s elkezdÅ‘dÃ¶tt a tÃ¶rtÃ©net mesÃ©lÃ©sâ€¦

2. TÃ¶rtÃ©netek

2. TÃ¶rtÃ©netek

BelÃ¼l enyhe fÃ©lhomÃ¡ly uralkodott. A barlang kÃ-vÃ¼lrÅ‘l nÃ©zve kicsinek tÅ±nt. De belÃ¼lrÅ‘l Ã³riÃ¡si volt. MÃ©g FelhÅ‘ugrÃ³ is kÃ©nyelmesen elfÃ©rt benne. A plafonrÃ³l itt-ott csÃ¶pÃ¶gÃ¶tt a vÃ-z, ami leÃ©rve tÃ³csÃ¡kat alkotott. Hablaty Ã¼lt Ylva jobb oldalÃ¡n, Idhun pedig a mÃ¡sikon. Fogatlan oldalrÃ³l Hablaty Ã¶lÃ©be hajtotta a fejÃ©t Ã©s szunyÃ³kÃ¡lt. FelhÅ‘ugrÃ³ is fekÃ¼dt. Idhun a nyakÃ¡n hason fekÃ¼dt, fejÃ©t megtÃ¡masztotta sÃ¡rkÃ¡nya egyik gallÃ©rjÃ¡n. Ylva egyszerÅ±en csak nekidÃ¶ntÃ¶tte hÃ¡tÃ¡t egy szikladarabnak. Mindannyian vÃ¡rtÃ¡k a tÃ¶rtÃ©netek kezdetÃ©t. Idhun mÃ¡r ismerte HablatyÃ©t, de bÃ¡rmennyiszer kÃ©pes lett volna meghallgatni. Hablaty is ismerte Idhun korÃ¡bbi Ã©letÃ©t. VÃ©gÃ¼l a fÃºria lovas tÃ¶rte meg a csendet.

-Tudod, Ylva, a mi szigetÃ¼nk nem volt mindig bÃ©ke viking Ã©s sÃ¡rkÃ¡ny kÃ¶zÃ¶tt. MindÃ¶ssze 5 Ã©ve barÃ¡tkoztunk Ã¶ssze. Ã‰n a falu szÃ©gyene voltam, mivel nem tudtam sÃ¡rkÃ¡nyt Ã¶lni. Az egyik portyÃ¡n hÃ¡lÃ³val lelÅ‘ttem â€“ mutatott Fogatlanra- elÅ‘szÃ¶r meg akartam Ã¶lni, de nem volt merszem hozzÃ¡. EzÃ©rt elengedtem. KÃ©sÅ‘bb megtalÃ¡ltam egy medencÃ©ben, ahonnan nem tudott kirepÃ¼lni. Valahogy Ã¶sszebarÃ¡tkoztunk Ã©s csinÃ¡ltam neki pÃ³tfarkat. A falu Ã©s apÃ¡m elÅ‘szÃ¶r nem Ã¶rÃ¼lt neki, de aztÃ¡n megÃ¶ltÃ¼k a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lt Ã©s utÃ¡na befejezÅ‘dtek a sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡sok. A vÃ©gÃ©n mindenkinek lett sajÃ¡t sÃ¡rkÃ¡nya. MÃ¡r rendezÃ¼nk sÃ¡rkÃ¡ny versenyeket, a mienk a leghatÃ©konyabb tÅ±zvÃ©delmi-rendszer. Vannak istÃ¡llÃ³k, Ã¶nutÃ¡ntÃ¶ltÅ‘ etetÅ‘k Ã©s sÃ¡rkÃ¡ny mosÃ³k. Sokat gÃ¼riztem Ã©rte, de megÃ©rte. Egyik nap Ã¶sszevesztem apÃ¡mmal Ã©s elrepÃ¼ltem megkeresni egy ellensÃ©gÃ¼nket, hogy tÃ¡rgyaljak vele. ÃštkÃ¶zben megtÃ¡madott egy idegen sÃ¡rkÃ¡nylovas. Elvitt a sÃ¡rkÃ¡nybarlangjÃ¡ba...-fejezte be Hablaty, mert innentÅ‘l mÃ¡r Idhun is szÃ³ba jÃ¶tt Ã©s tudta jÃ³l, a lÃ¡ny csak akkor beszÃ©l errÅ‘l, ha Å‘ mondja el.

Idhun mÃ©rlegelte egy darabig, mennyit mondjon el YlvÃ¡nak, de vÃ©gÃ¼l a legalapabb dolgok elmondÃ¡sÃ¡nÃ¡l dÃ¶ntÃ¶tt. Ã‰s mindezt Hablaty kedvÃ©Ã©rt normÃ¡lis hangnemben.

-AnyÃ¡mat elrabolta egy sÃ¡rkÃ¡ny egy tÃ¡madÃ¡s alkalmÃ¡val, amikor vÃ¡randÃ³s volt. Pontosabban FelhÅ‘ugrÃ³ vitte el. Ã•gy Ã©n sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zÃ¶tt szÃ¼lettem Ã©s nÅ‘ttem fel. FelhÅ‘ugrÃ³ Ã©s a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny mÃ¡r a kezdetektÅ‘l vigyÃ¡zott rÃ¡m. â€“vakarta meg sÃ¡rkÃ¡nya fejÃ©t. â€“ EzÃ©rt Ã©n is vigyÃ¡ztam rÃ¡juk. SÃ¡rkÃ¡nyokat mentettem ki a csapdÃ¡kbÃ³l. Vagyis mÃ©g mindig azt csinÃ¡lom. AnyÃ¡m tÃ¡madta meg Hablatyot. MiutÃ¡n elvitte a barlangba, rÃ¡jÃ¶tt, kit hozott el. A fiÃ¡t. A testvÃ©remet. Sok dolgot elmondtunk neki. ApÃ¡nk rÃ¡talÃ¡lt Hablatyra a barlangunkban. Kifele menet meglÃ¡tta anyÃ¡mat Ã©s megismert engem. Mindennek mÃ¡r egy Ã©ve.-fejezte be Idhun az elbeszÃ©lÃ©st.-Most pedig te jÃ¶ssz!- nÃ©zett kihÃ-vÃ³an YlvÃ¡ra.

-Ti testvÃ©rek vagytok?-csodÃ¡lkozott Ylva- Gondolhattam volna. Nagyon hasonlÃ-totok egymÃ¡sra kÃ¼lsÅ‘leg.

-A mi reakciÃ³nk sokkal rosszabb volt. ElÅ‘szÃ¶r nem hittÃ¼k el. Ã‰s nem Ã©rtettÃ¼k, miÃ©rt nem beszÃ©ltek nekÃ¼nk a mÃ¡sikrÃ³l. De vÃ©gÃ¼l elfogadtuk. Ã‰s most mÃ¡r elkezdtÃ¼k bepÃ³tolni 17 Ã©v lemaradÃ¡sÃ¡t.-mosolygott Hablaty.- De hogy kÃ¼lsÅ‘leg hasonlÃ-tunk? Ã‰rdekes meglÃ¡tÃ¡s.

Igaz, ami igaz. A szemÃ¼k teljesen egyforma volt. Mind a kettejÃ¼kÃ© smaragdzÃ¶lden csillogott. AmÃ-g a lÃ¡ny anyja kikÃ¶pÃ¶tt mÃ¡sa volt, addig a fiÃº egy erÅ‘s keverÃ©k volt.

-De mondjad csak a te tÃ¶rtÃ©netedet, ha mÃ¡r egyszer Idhun megkÃ©rt rÃ¡.-finomÃ-tott kicsit testvÃ©re stÃ-lusÃ¡n Hablaty.

-Nekem hozzÃ¡tok kÃ©pest unalmas Ã©letem van. Csak a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k gyereke vagyok. Mint ti. Itt ritkÃ¡n voltak sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡sok. Nem jÃ¶ttek le tÃºl gyakran Ã‰szakrÃ³l. Most mÃ¡r szinte semmi. Csak ritkÃ¡n Ã¶ltÃ¼nk sÃ¡rkÃ¡nyt.-szÃ³lt Ylva.

-MeglÃ¡tszik ez az unalmas Ã©let. Mert te magad is unalmas vagy-motyogott Idhun.

-Ennyi?-kÃ©rdezte Hablaty. MÃ¡sra szÃ¡mÃ-tott.

-Mondtam, hogy unalmas Ã©letem van-vonta meg vÃ¡llÃ¡t Ylva.

Kint idÅ‘kÃ¶zben sÃ¶tÃ©tedni kezdett. Ez Ã©rezhetÅ‘ volt a barlangban is. Hidegebb Ã©s sÃ¶tÃ©tebb lett.

-Hablaty, nem indulsz vissza? AggÃ³dni fognak Ã©rtÃ¼nk. Mondd meg otthon, hogy Ã©n mÃ©g maradok egy ideig. â€“nÃ©zett bÃ¡tyjÃ¡ra Idhun.

-Indulok, persze, De te miÃ©rt nem jÃ¶ssz?-hÃ¶kkent meg Hablaty.

-KÃ¶rÃ¼lnÃ©zek egy kicsit. CsapdÃ¡k utÃ¡n nÃ©zek, sÃ¡rkÃ¡nyokat keresek. Csak a szokÃ¡sos. Ne aggÃ³dj, nem lesz semmi baj. â€“ nyugtatta meg Idhun Hablatyot.

-Persze. Ha te csapdÃ¡k utÃ¡n nÃ©zel, az mÃ¡r Ã¶nmagÃ¡ban veszÃ©lyes. Ha pedig talÃ¡lsz is, az istenek Ã³vjÃ¡k a csapdÃ¡szokat tÅ‘led Ã©s FelhÅ‘ugrÃ³tÃ³l.-emelte az Ã©g felÃ© kezeit, mintha az istenekhez imÃ¡dkozna.- Ugye tudod, hogy nem hiÃ¡nyzik mÃ©g egy incidens a csapdÃ¡szokkal?!-vette komolyabbra a stÃ-lust Hablaty.

-Igen, igen, Csak a csapdÃ¡k. Ã‰n se akarok most mÃ¡st.- engedte el fÃ¼le mellett testvÃ©re mondandÃ³jÃ¡nak elsÅ‘ felÃ©t.-A mÃºltkor is majdnem kinyÃ-rtak-hÃºzta el a szÃ¡jÃ¡t.

-TessÃ©k?-rÃ¶kÃ¶nyÃ¶dÃ¶tt meg Hablaty. ErrÅ‘l nem tudott.

-Semmi, semmi. Na, menj! Ã•gy sose Ã©rsz oda.-kezdte kitaszigÃ¡lni a barlang bejÃ¡ratÃ¡n. Kint bÃºcsÃºzÃ³ul megÃ¶lelte. KÃ¶zben Fogatlan odaugrÃ¡lt FelhÅ‘ugrÃ³hoz Ã©s Å‘k is elkÃ¶szÃ¶ntek.

Hablaty felpattant Fogatlan nyergÃ©be.

-ViszlÃ¡t, Ylva-intett, majd elrepÃ¼ltek.

A lÃ¡nyok sokÃ¡ig nÃ©ztÃ©k a tÃ¡volodÃ³ alakokat. Idhun odafordult a mÃ¡sikhoz.

-Te is menj haza. Egy hÃ©t mÃºlva gyere vissza. Addig meg ne lÃ¡ssalak a kÃ¶rnyÃ©ken. Ã‰s egy szÃ³t se arrÃ³l, ami itt elhangzott-mordult rÃ¡.

-Ha Ã-gy akarod.-engedelmeskedett Ylva. Kicsit tartott tÅ‘le, mert mÃ¡r nem volt itt Hablaty, hogy lecsillapÃ-tsa hÃºgÃ¡t. â€“Szia!-kÃ¶szÃ¶nt el, leugrott a sziklÃ¡rÃ³l Ã©s az alkonyat utÃ¡ni szÃ¼rkÃ¼let elnyelte.

Idhun egyedÃ¼l maradt. Vagyis nem teljesen. FelhÅ‘ugrÃ³ odament hozzÃ¡ a barlangbÃ³l Ã©s olyan erÅ‘sen bÃ¶kte meg a fejÃ©vel, hogy gazdÃ¡ja elÅ‘re esett. Idhun ezen csak nevetett. Elkapta FelhÅ‘ szarvÃ¡t Ã©s sÃ¡rkÃ¡nya felhÃºzta. Bementek a barlangban.

-JÃ³ lesz itt tanyÃ¡t verni?- kÃ©rdezte FelhÅ‘t. Az egyetÃ©rtÅ‘en dorombolt mellette. Idhun benyÃºlt sÃ¡rkÃ¡nya hasa alÃ¡ Ã©s kivett egy bÅ‘rlebeny alÃ³l egy vÃ¡szon zsÃ¡kot. A zsÃ¡kba belepakolta mind a kettÅ‘ pÃ¡ncÃ©ljÃ¡t Ã©s elÅ‘vett egy Ã¶vet, amire sok kis tarsoly, egy teli kulacs Ã©s egy tÅ‘r volt kÃ¶tÃ¶zve. A tarsolyokban karmok,

pikkelyek, fogak, vÃ©kony, de annÃ¡l erÅ‘sebb indÃ¡k, nÃ©hÃ¡ny gyÃ³gynÃ¶vÃ©ny Ã©s sÃ¡rkÃ¡ny fÅ± volt. Felcsatolta az Ã¶vet. PÃ¡cÃ©l nÃ©lkÃ¼l csak egy kÃ©k rÃ¶vidujjÃº felsÅ‘t, egy fÃ©loldalas szoknyÃ¡t Ã©s nadrÃ¡got viselt bakanccsal. Haja is elÅ‘kerÃ¼lt a takarÃ¡sbÃ³l. ElÅ‘bukkant az enyhÃ©n hullÃ¡mos hullÃ¡mos, sÅ±rÅ± hajzuhatag. SÃ¶tÃ©tbarnÃ¡s-vÃ¶rÃ¶ses szÃ-nÅ± volt. HosszÃº fonatÃ¡ba bÅ‘rszÃ-jakat fontak. A zsÃ¡kot felkÃ¶tÃ¶tte egy sziklÃ¡ra.

-Gyere, megyÃ¼nk halÃ¡szni, mert Ã©hes vagyok. Gondolom te is.-mosolygott sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡ra. FelhÅ‘ugrÃ³ imÃ¡dta, hogy Idhun mindig kitalÃ¡lta a gondolatait.

LesÃ©tÃ¡ltak egy kis Ã¶bÃ¶lhÃ¶z a tengerparton. Nem akartak feltÅ±nÃ©st kelteni a repÃ¼lÃ©ssel. FelhÅ‘ugrÃ³ a vÃ-z fÃ¶lÃ¶tt kÃ¶rÃ¶zÃ¶tt. Nem kellett sokÃ¡ig vÃ¡rnia a halakra. Gyorsan lebukott Ã©s pÃ¡r perc mÃºlva mÃ¡r szÃ¡ja tele volt hallal. BÃ¼szkÃ©n vitte zsÃ¡kmÃ¡nyÃ¡t Idhunhoz. A lÃ¡ny megnÃ©zte a szerzemÃ©nyt. Volt ott sÃ¼gÃ©r, tÅ‘kehal Ã©s makrÃ©la. Az egyik jÃ³l megtermett makrÃ©lÃ¡t vÃ¡lasztotta. A tÃ¶bbit visszaadta tÃ¡rsÃ¡nak. FelhÅ‘ erre kÃ©rdÅ‘n morgott.

-Most ennyi elÃ©g nekem. Igen, biztos. A tÃ¶bbit egyed meg. MegÃ©rdemled-vakarta meg sÃ¡rkÃ¡nya Ã¡llÃ¡t.

Visszamentek a barlangba, hogy ott egyenek. Bent mÃ¡r koromsÃ¶tÃ©t volt. A Ãºjhold lÃ©vÃ©n a Hold se vilÃ¡gÃ-tott. Idhun gyorsan szedett Ã¡gakat a tanyÃ¡juk elÅ‘tti kiszÃ¶gellÃ©sen nÃ¶vÅ‘ bokrokrÃ³l. Odabent egy kupacba rakta Å‘ket. FelhÅ‘ugrÃ³ kÃ©rÃ©s nÃ©lkÃ¼l meggyÃºjtotta. A makrÃ©lÃ¡t Idhun megpucolta, kibelezte Ã©s egy Ã¡gra szÃºrta. A beleket FelhÅ‘nek adta. A hal fÃ©l Ã³ra mÃºlva megsÃ¼lt. NekilÃ¡ttak a falatozÃ¡snak. A sÃ¡rkÃ¡ny gyorsan bekebelezte vacsorÃ¡jÃ¡t,elÃ©gedetten Ã©s jÃ³llakottan nyalogatta szÃ¡ja szÃ©lÃ©t. De a lÃ¡ny mÃ©g nem vÃ©gzett. EzÃ©rt csendben odakuporodott mellÃ© Ã©s dorombolni kezdett. Mikor mÃ¡r Idhun is vÃ©gzett, nekidÅ‘lt sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡nak. Å• is dorombolÃ¡s szerÅ± hangot hallatott. A tÅ±z jÃ¡tÃ©kÃ¡t figyeltÃ©k mind a ketten.

-Mit szÃ³lsz YlvÃ¡hoz? Szerintem van benne valami ellensÃ©ges.-gondolkodott a lÃ¡ny. FelhÅ‘ugrÃ³ rosszallÃ³an morgott. â€“Tudod, hogy nehezen bÃ-zok meg emberekben. â€“ FelhÅ‘ tovÃ¡bb morgott.-MÃ¡r szerinted is barÃ¡tkozni kellene vele?-vette a lapot Idhun. FelhÅ‘ erre Ãºjra dorombolÃ¡sba vÃ¡ltott.

-SzÃ³val erre ment ki a jÃ¡tÃ©k?! Na, gyere csak ide!- szÃ³lt lÃ¡tszÃ³lag fenyegetÅ‘en a lÃ¡ny Ã©s jÃ¡tÃ©kos birkÃ³zÃ¡s kezdÅ‘dÃ¶tt ember Ã©s Ã¡llat kÃ¶zÃ¶tt. Ennek FelhÅ‘ugrÃ³ vetett vÃ©get azzal, hogy fejÃ©t a lÃ¡ny felsÅ‘testÃ©re ejtette Ã©s elkezdte nyalogatni az arcÃ¡t. Idhun nevetve lÃ¶kte el fejÃ©t Ã©s felkÃ¡szÃ¡lÃ³dott a fÃ¶ldrÅ‘l.

-TÃºl sokat vagy egyÃ¼tt Fogatlannal. Ezt is tÅ‘le tanultad, mi?-kÃ©rdezte, bÃ¡r a vÃ¡laszt nagyon jÃ³l tudta.-Holnap keressÃ¼nk csapdÃ¡kat? Vagy ivÃ³vÃ-z utÃ¡n nÃ©zzÃ¼nk?

FelhÅ‘ugrÃ³ morgÃ¡s Ã©s nyÃ¼szÃ-tÃ©s szerÅ± hangot hallatott. Ez annyit jelentett, hogy elÅ‘bb vizet, mert mÃ¡r reggel Ã³ta nem ivott Ã©s kezd szomjas lenni.

-Rendben. HosszÃº napunk volt Ã©s sokat repÃ¼ltÃ©l. Nem kÃ©ne aluuuâ€¦-az Ã¡sÃ-tÃ¡s belÃ©folytotta a szÃ³t-â€¦dnunk?-fejezte be a

mondatot.

SÃ¡rkÃ¡nya lefekÃ¼dt. Idhun eltaposta a tÃ¼zet Ã©s bebÃºjt a sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡rnya alÃ¡ Ãºgy, hogy feje kilÃ¡tszott a szÃ¡rny alÃ³l, pont a karom mellett. FelhÅ‘ugrÃ³ mÃ©g odahajtotta fejÃ©t gazdÃ¡ja feje mellÃ©. HalszagÃº volt a lehelete. De Idhun ezt mÃ¡r megszokta. Nincs mese, ha sÃ¡rkÃ¡nnyal alszik az ember, ez vele jÃ¡r. A viharszelÅ‘ addig dorombolt, amÃ-g a lÃ¡ny el nem aludt. MiutÃ¡n megbizonyosodott arrÃ³l, hogy gazdÃ¡ja alszik, szÃ¡rnya alatt pedig kellÅ‘en meleg van, Å‘ is Ã©ber Ã¡lomba merÃ¼lt.

* * *

><p><em><strong>Itt lenne a 2. fejezet. RemÃ©lem tetszett. Kinek mi a vÃ©lemÃ©nye errÅ‘l a testvÃ©r dologrÃ³l? A legkÃ¶zelebbi olvasÃ¡sra!<strong>_

3. KÃ¶zelebbrÅ‘l megismerni

3. KÃ¶zelebbrÅ‘l megismerni

A dÃ©lelÅ‘tti nap fÃ©nye melegen sÃ¼tÃ¶tt be a barlang bejÃ¡ratÃ¡n, ahol egy lÃ¡ny Ã©s egy sÃ¡rkÃ¡ny mÃ©lyen aludt. A lÃ¡ny Ã©bredt fel elÅ‘bb. Mindig felkelt, ha a Nap a szemÃ©re vilÃ¡gÃ-tott. MegprÃ³bÃ¡lt Ã³vatosan kibÃºjni a szÃ¡rnyak alÃ³l, de nem sikerÃ¼lt neki. FelhÅ‘ugrÃ³ is felÃ©bredt. Nagyot Ã¡sÃ-tva nyÃºjtÃ³zkodott. OrrÃ¡val finoman megbÃ¶kdÃ¶ste Ã©s megszaglÃ¡szta gazdÃ¡jÃ¡t, megbizonyosodva arrÃ³l, hogy minden rendben van vele. Felkapta a kisebb pÃ¡ncÃ©ljÃ¡t, botjÃ¡t Ã©s elindultak le a kis Ã¶bÃ¶lhÃ¶z reggelit szerezni maguknak. Idhun ÃºtkÃ¶zben talÃ¡lt szamÃ³cÃ¡t Ã©s almÃ¡t. EzekbÅ‘l gyÅ±jtÃ¶tt is egy keveset. A tengerben aznap is nyÃ¼zsÃ¶gtek a halak. FelhÅ‘ annyit fogott belÅ‘lÃ¼k, amennyi estÃ©re is elÃ©g. A barlanghoz egy mÃ¡sik Ãºton mentek vissza. Az Ã¶svÃ©nyen egy hurokcsapdÃ¡ba sovÃ¡ny nyÃºl hevert. A tetem mÃ¡r egy napos volt. LÃ¡tszottak arra friss emberi lÃ¡bnyomok, de a nyulat nem vittÃ©k el, tÃºl kevÃ©snek tartottÃ¡k. Idhun kibogozta a szerencsÃ©tlen Ã¡llatot. Ideiglenes lakhelyÃ¼khÃ¶z visszaÃ©rve a lÃ¡ny tÅ‘rÃ©vel megnyÃºzta, kibelezte szerzemÃ©nyÃ©t Ã©s feldarabolta. Combjait megsÃ¼tÃ¶tte a tÅ±zÃ¶n, a tÃ¶bbit kiszÃ¡rÃ-totta. Mikor vÃ©gezte az evÃ©ssel jÃ³llakottan, de szomjasan Ã¼ltek ki a kiszÃ¶gellÃ©sre. Idhun kulacsa teljes tartalmÃ¡t sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡nak adta, ezzel kissÃ© csillapÃ-tva legalÃ¡bb az Å‘ szomjÃ¡t.

-Szerinted hol keressÃ¼nk vizet?-kÃ©rdezte fÃ©lig magÃ¡tÃ³l, fÃ©lig FelhÅ‘ugrÃ³tÃ³l. A sÃ¡rkÃ¡ny tanÃ¡cstalanul morgott.

-RepÃ¼lÃ¼nk egyet a sziget felett, akkor talÃ¡n talÃ¡lunk valamit.-javasolta. Botja egyik vÃ©gÃ©t beakasztotta FelhÅ‘ szarvÃ¡ba Ã©s egyet szaltÃ³zva mÃ¡r a hÃ¡tÃ¡n volt.

-Induljunk.-paskolta meg a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡t.

Elrugaszkodott a fÃ¶ldtÅ‘l Ã©s lassÃº repÃ¼lÃ©sbe kezdtek. Ã“rÃ¡kig rÃ³ttÃ¡k a kÃ¶rÃ¶ket, de csak a faluban talÃ¡ltak vÃ-ztÃ¡rozÃ³t. Oda viszont tÃºl kockÃ¡zatos lett volna bemenni. CsalÃ³dottan Ã©s szomjasan szÃ¡lltak le a barlang elÅ‘tt. Idhun a barlangban fel-alÃ¡ jÃ¡rkÃ¡lt. Egyszercsak egy vÃ-zcsepp landolt az orrÃ¡n. FelnÃ©zett. A mennyezetrÅ‘l csÃ¶pÃ¶gÃ¶tt a vÃ-z. TenyerÃ©t a vÃ-z alÃ¡ tartotta. MegÃ-zlelte. Ã‰desvÃ-z volt!

-HÃ¡t persze! Hogy ezt eddig nem vettem Ã©szre! VÃ©gig itt volt az orrunk elÅ‘tt. Ã‰s ennek valahonnan csÃ¶pÃ¶gnie kell.-vidult fel. RÃ¶gtÃ¶n elkezdett felfele mÃ¡szni a barlang kapaszkodÃ³kban gazdag falÃ¡n. FelhÅ‘ugrÃ³ Ã©rdeklÅ‘dve figyelte. ElÃ©g magasra kellett mÃ¡sznia, amÃ-g elÃ©rt a tetejÃ©re. Szerencsére talÃ¡lt egy hasadÃ©kot, amin bemÃ¡szott. GyÃ¶nyÃ¶rÅ± lÃ¡tvÃ¡ny fogadta. A fÃ¡kon Ã¡tszÅ±rÅ‘dÅ‘ napfÃ©ny megtÃ¶rt a tavon, kÃ©kes fÃ©nnyel vilÃ¡gÃ-tva be a termet. A hullÃ¡mok visszatÃ¼krÃ¶zÅ‘dtek a sziklÃ¡krÃ³l. A falak itt mÃ¡r befele dÅ‘ltek, de a tetejÃ©n kÃ¶r alakÃº nyÃ-lÃ¡s volt. A tÃ³ kÃ¶zÃ©pen helyezkedett el, hagyva maga kÃ¶rÃ¼l szÃ¡raz partszakaszt. Egy helyen lÃ¡tta a lÃ¡ny, hogy csatornaszerÅ±sÃ©g vezeti el a vÃ-z egyrÃ©szÃ©t.

Gyorsan visszaszaladt a nyÃ-lÃ¡shoz, ahonnan bemÃ¡szott. LÃ¡bfejÃ©t beakasztotta a perembe Ã©s fejjel lefelÃ© lÃ³gott a hasadÃ©kban. Szemei kilÃ¡tszottak, Ã-gy lÃ¡tta, hogy nagyon magasrÃ³l csÃ¼ng lefele. Ã‰leset fÃ¼ttyentett. FelhÅ‘ugrÃ³ felkapta a fejÃ©t, tekintetÃ©vel megkereste a lÃ¡nyt.

-TalÃ¡ltam vizet.-jelentette ki boldogan- RepÃ¼lj a barlang fÃ¶lÃ©. A hangom alapjÃ¡n megtalÃ¡lod a bejÃ¡ratot. Itt nem fÃ©rsz be, kirobbantani pedig nem kellene-fejezte be mondandÃ³jÃ¡t. Ãšjra eltÅ±nt a hasadÃ©kban, FelhÅ‘ pedig kirepÃ¼lt,ahogy Idun kÃ©rte. A lÃ¡ny, meghallotta a szÃ¡rnycsapÃ¡sokat. Ã•gÃ©retÃ©hez hÃ-ven egy viharszelÅ‘ hangjÃ¡n jelzÅ‘ Ã¼vÃ¶ltÃ©st hallatott. FelhÅ‘ugrÃ³ elvitt pÃ¡r fÃ¡t fentrÅ‘l, hogy befÃ©rjen. LeszÃ¡llt Idhun mellÃ© Ã©s mohÃ³n inni kezdett. Lovasa kÃ¶vette pÃ©ldÃ¡jÃ¡t. Mind a ketten teliittÃ¡k magukat. Idhun levetette pÃ¡ncÃ©ljÃ¡t, majd a tÃ¶bbi ruhÃ¡jÃ¡val egyÃ¼tt egy kupacba tette, hajÃ¡t kibontotta Ã©s fejest ugrott a tÃ³ba. A vÃ-z jeges karmai a hÃºsÃ¡ig hatoltak. De nem Ã©rdekelte. Nem hiÃ¡ba, a tÃ©li tengerbe tanult Ãºszni. FeljÃ¶tt a felszÃ-nre levegÅ‘Ã©rt, majd Ãºjra lebukott. NagyjÃ¡bÃ³l egy Ã³rÃ¡t ÃºszkÃ¡lt. KÃ¶zben hajÃ¡bÃ³l is kimosta a port. Ãšjra tisztÃ¡nak Ã©rezte magÃ¡t. Amikor kijÃ¶tt a tÃ³bÃ³l, FelhÅ‘ugrÃ³ lÃ©pkedett bele. A sÃ¡rkÃ¡ny is Ãºszott egy darabig. A viharszelÅ‘k Ã©les osztÃ¡lyÃº sÃ¡rkÃ¡ny lÃ©tÃ¼kre szeretik a vizet. A lÃ¡ny mÃ¡r megszÃ¡radt, csak a haja maradt vizes Ã©s visszaÃ¶ltÃ¶zÃ¶tt, mire sÃ¡rkÃ¡nya kikÃ¡szÃ¡lÃ³dott. MÃ©g egyszer ittak, Idhun megtÃ¶ltÃ¶tte kulacsÃ¡t Ã©s FelhÅ‘ugrÃ³ kirepÃ¼lt. Idhun visszament a hasadÃ©khoz Ã©s elkezdett lemÃ¡szni. HajÃ¡bÃ³l mÃ©g csÃ¶pÃ¶gÃ¶tt a vÃ-z. MÃ¡r csak 5 mÃ©terre lehetett a talajtÃ³l, amikor egy vizes sziklÃ¡n megcsÃºszott a lÃ¡ba Ã©s leesett. Nagyot nyekkenve Ã©rt fÃ¶ldet. TÃ¼dejÃ©bÅ‘l kiszÃ¶kÃ¶tt minden levegÅ‘. A hÃ¡ta sajgott. LevegÅ‘Ã©rt kapkodva Ã¼lt fÃ¶l. FelhÅ‘ugrÃ³ Ã©pp akkor Ã©rt oda. AggÃ³dva rohant a lÃ¡nyhoz. OrrÃ¡val megint megbÃ¶kdÃ¶ste, majd megnyugodva ,,sÃ³hajtott" egyet. A lÃ¡nynak nem lett nagy baja. Csak pÃ¡r zÃºzÃ³dÃ¡s Ã©s lesz nÃ©hÃ¡ny kÃ©k-zÃ¶ld foltja. A pÃ¡ncÃ©l nagyjÃ¡bÃ³l megvÃ©dte. Idhun feltÃ¡pÃ¡szkodott. Lassan kisÃ©tÃ¡lt a kiszÃ¶gellÃ©sre, hogy hajÃ¡t megszÃ¡rÃ-tsa. Tudta, ha ilyen lassan tud csak mozogni, a csapdÃ¡knak vÃ¡rniuk kell. TÃ¡madt azonban egy mÃ¡sik Ã¶tlete.

-Ha mÃ¡r annyira akarod ezt a barÃ¡tkozÃ¡st, elmehetnÃ©nk megnÃ©zni milyen is ez az Ylva.-szÃ³lt oda FelhÅ‘ugrÃ³nak.-De elÅ‘bb kenek a hÃ¡tamra valamit, mert Ã¡tkozottul fÃ¡j.-azzal elkezdett matatni a zsÃ¡kban. PÃ¡r perc mÃºlva diadalmasan emelt a magasba egy tÃ©gelyt. -Fekete nadÃ¡lytÅ‘ kenÅ‘cs. Ez kell ide-mondta, mikÃ¶zben elkezdte bekenni hÃ¡tÃ¡t a gerince mentÃ©n. Hamar vÃ©gzett.

-Gyere. Indulunk-nÃ³gatta FelhÅ‘ugrÃ³t. Elindultak a falu felÃ©, a

lehetÅ‘ leghalkabban. A telepÃ¼lÃ©s az erdÅ‘ szÃ©lÃ©n kezdÅ‘dÃ¶tt.

-Te maradj itt. Ã‰n felmÃ¡szok egy fÃ¡ra.-mondta Idhun az erdÅ‘ peremÃ©hez kÃ¶zeledve. KivÃ¡lasztott magÃ¡nak egy lombos, magas fÃ¡t Ã©s felmÃ¡szott rÃ¡. KitÅ±nÅ‘ kilÃ¡tÃ¡sa nyÃlt az elÅ‘tte elterÃ¼lÅ‘ falura. JÃ³l megfigyelt onnan mindent Ã©s mindenkit. De legfÅ‘kÃ©pp YlvÃ¡t. Csak este mÃ¡szott le bÃºvÃ³helyÃ©rÅ‘l. FelmÃ¡szott FelhÅ‘ugrÃ³ hÃ¡tÃ¡ra Ã©s visszamentek a szÃ¡llÃ¡sukra. Volt haluk bÅ‘ven. MegvacsorÃ¡ztak. Idhun megint nÃ©zte a tÅ±z fÃ©nyÃ©t, ahogy tÃ¡ncol a falakon.

-TÃ¡ncol az eleven tÅ±z, a Holdra szegezi a lÃ¡ngjÃ¡tâ€¦-prÃ³bÃ¡lgatta szÃ¶vegÃ©t Ã©s dallamÃ¡t egy dalnak, amit rÃ©gen hallott.- TÃ¡ncol, Ã©s vadakat Å±z, a szÃ©llel keresi a pÃ¡rjÃ¡t,

BÃ¡rhol ha mellÃ© Ã¼lsz, Ã©rzed fÃ©ktelen vÃ¡gyÃ¡t,

TÃ¡ncol, amÃg elszÃ©dÃ¼lsz,

Nehogy rÃ¡bÃzd Ã©jjeled Ã¡lmÃ¡t!- egyre jobban belelendÃ¼lt Ã©s szÃ©p lassan Ãºjra eszÃ©be jutott az egÃ©sz dal.- VÃ©n vÃ¶lgy mÃ©lyÃ©n halvÃ¡ny fÃ©ny,

Hajnali tÅ±z kÃ©l nem vÃ¡rt rÃ©m,

Ã•tkel a hÃdon a folyÃ³nÃ¡l,

Ã•tfut az erdÅ‘n, bosszÃºt Ã¡ll.

Zord hegyek csÃºcsÃ¡t elÃ©rnÃ©

Emberek bÃºjÃ¡t megnÃ©znÃ©,

VÃ¡ndorok ÃºtjÃ¡t bejÃ¡rnÃ¡,

Ha Ã©gen a felhÅ‘ nem vÃ¡rnÃ¡.

TÃ¡ncol az eleven tÅ±z, a holdra szegezi a lÃ¡ngjÃ¡t

TÃ¡ncol, Ã©s vadakat Å±z, a szÃ©llel keresi a pÃ¡rjÃ¡t

BÃ¡rhol ha mellÃ© Ã¼lsz, Ã©rzed fÃ©ktelen vÃ¡gyÃ¡t

TÃ¡ncol, amÃg elszÃ©dÃ¼lsz,

Nehogy rÃ¡bÃzd Ã©jjeled Ã¡lmÃ¡t!

Ã•rtÃ³ tÃ¼ndÃ©r varÃ¡zsol,

Olvad az Ã©let a dalÃ¡tÃ³l,

VÃ©rvÃ¶rÃ¶s fÃ©nyt szÃ³r magÃ¡bÃ³l,

TÅ±zszÃvÅ± szolgÃ¡t halÃ¡lbÃ³l

Zord hegyek csÃºcsÃ¡t elÃ©rnÃ©,

Emberek bÃºjÃ¡t megnÃ©znÃ©,

VÃ¡ndorok Ãºtjához bejÃ¡rnÃ¡,

Ha Ã©gen a felhÅ‘ nem vÃ¡rnÃ¡.

TÃ¡ncol az eleven tÅ±z, a holdra szegezi a lÃ¡ngjÃ¡t

TÃ¡ncol, Ã©s vadakat Å±z, a szÃ©llel keresi a pÃ¡rjÃ¡t

BÃ¡rhol ha mellÃ© Ã¼lsz, Ã©rzed fÃ©ktelen vÃ¡gyÃ¡t

TÃ¡ncol, amÃ-g elszÃ©dÃ¼lsz,

Nehogy rÃ¡bÃ-zd Ã©jjeled Ã¡lmÃ¡t!

VÃ©ge lett a dalnak. Idhun szeretett Ã©s tudott is Ã©nekelni. Amikor mÃ©g a sÃ¡rkÃ¡ny barlangban Ã©lt, a vihartÃ³l megijedt fiÃ³kÃ¡knak mindig Ã©nekkel terelte el a figyelmÃ©t . De nem csak akkor. A csapdÃ¡szokat is szokta vele idegesÃ-teni. LegtÃ¶bbszÃ¶r viszont csakÃºgy, mindenfajta kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebb ok nÃ©lkÃ¼l dalolt Ã©s Ã©pp azt, ami eszÃ©be jutott. Azon az estÃ©n is ez tÃ¶rtÃ©nt. Megunta nÃ©zni a fÃ©nyjÃ¡tÃ©kot. Eltaposta a tÃ¼zet, locsolt rÃ¡ vizet. FelhÅ‘ szÃ¡rnya alÃ¡ bevackolta magÃ¡t Ã©s elaludt.

Az elkÃ¶vetkezÅ‘ napokban kialakult egy rutin. Reggel halÃ¡sztak, ettek utÃ¡na figyeltÃ©k Ylva minden lÃ©pÃ©sÃ©t, hazamentek Ã©s aludtak.

* * *

><p>Ylva ekÃ¶zben a faluban maradt. VÃ©gig a fejÃ©ben csengtek Idhun szavai. InkÃ¡bb nem kockÃ¡ztatott meg egy esetleges tÃ¡madÃ¡st. Sokat segÃ-tett a szÃ¼leinak a falu Ã¼gyeiben. A barÃ¡taival is sokat volt. De kÃ¶zben folyamatosan Ãºgy Ã©rezte, figyelik. Ilyenkor kÃ¶rÃ¼lnÃ©zettâ€¦feleslegesem. Sose lÃ¡tott senkit, aki figyelhette. Este,elalvÃ¡s elÅ‘tt sokat gondolkodott a lÃ¡nyon. Tudta jÃ³l, Ã©letÃ©nek csak tÃ¶redÃ©kÃ©t mesÃ©lte el neki. ElhatÃ¡rozta, amint letelik a hÃ©t nap, elmegy a barlangba Ã©s kifaggatja.<p>

* * *

><p>Letellett a hÃ©t nap. Ylva elindult egy Ã¶svÃ©nyen a barlang felÃ©. Az utat kÃ©toldalrÃ³l bokrok Ã¶veztÃ©k. KÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l fÃ©lÃºton lehetett, amikor valami hirtelen elkapta bokÃ¡jÃ¡t, a fÃ¶ldre rÃ¡ntotta Ã©s bevonszolta a bokrok mÃ¶gÃ©. A meglepetÃ©stÅ‘l elÅ‘szÃ¶r elfelejtett sikÃ-tani Ã©s ameddigre sikÃ-tott volna, addigra egy kÃ©z hÃ¡tulrÃ³l befogta a szÃ¡jÃ¡t.<p>

-Szia!-kÃ¶szÃ¶nt egy vidÃ¡m hang. IdhunÃ© volt. NyilvÃ¡n szÃ³rakoztatta a mÃ¡sik ijedtsÃ©ge. Ylva kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett. Ott volt Idhun mellet FelhÅ‘ugrÃ³ is. A fÃ¶ldÃ¶n fekÃ¼dt. Idhun felhÃºzta YlvÃ¡t Ã¼lÅ‘ helyzetÃ©bÅ‘l Ã©s felÃ¼ltette FelhÅ‘ugrÃ³ hÃ¡tÃ¡ra, az elsÅ‘ tÃ¼ske tÃ¶vÃ©be. Å• maga kÃ¶nnyedÃ©n felugrott, de a gallÃ©rokhoz Ã¼lt, szembe YlvÃ¡val, a menetirÃ¡nynak hÃ¡ttal.

-MÃ¡r nem csak miattad csinÃ¡lom-szÃ³lt oda FelhÅ‘nek. A sÃ¡rkÃ¡ny megrezegtette gallÃ©rjait. A kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban Idhun felvisÃ-tott, mert sÃ¡rkÃ¡nya elfordÃ-totta fejÃ©t, hogy megnÃ©zze YlvÃ¡t. Idhun ha Ã-gy Ã¼lt FelhÅ‘ugrÃ³n akkor ha a sÃ¡rkÃ¡ny feje fordult, Å‘ is fordult vele. SzerencsÃ©re lÃ¡baival erÅ‘sen

szorÃtotta Ã©s kezeivel Ã¡tÃ¶lelte a nyakÃ¡t, Ãgy nem esett arccal elÅ‘re a fÃ¶ldre. Ylva is megijedt, de Å‘ azÃ©rt, mert nem tudta mit reagÃ¡ljon, ha egy hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny Å‘t nÃ©zi. Amikor FelhÅ‘ugrÃ³ alaposan megnÃ©zte az Ãºj sÃºlyt a hÃ¡tÃ¡n, visszafordult

-Ilyet soha-tÃ¶bbet-ne-csinÃ¡lj!-tagolta jÃ³l Ã©rthetÅ‘en a szavakat. SÃ¡rkÃ¡nya erre csak fÃºjt egyet. Majd meglÃ¡tjuk, gondolta a viharszelÅ‘. Idhun ezt inkÃ¡bb figyelmen kÃvÃ¼l hagyta, viszont megÃ©rtette, a sÃ¡rkÃ¡ny komolyan mondta ezt a bÃzzunk-YlvÃ¡ban dolgot. De mÃ¡r Å‘ is szeretett volna bÃzni benne. Finoman megpaskolta a nyakÃ¡t. Elindultak cÃ©ltalanul bolyongani a fÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt. Idhun keresztbe fektette maga elÅ‘tt botjÃ¡t. Nagyot sÃ³hajtott Ã©s elkezdte.

-Most biztos azt fogod kÃ¶vetelni tÅ‘lem, hogy mondjak tÃ¶bbet magamrÃ³l, mert keveset tudsz.-beszÃ©d kÃ¶zben Idhun folyamatosan Ylva arcÃ¡t figyelte. ReakciÃ³jÃ¡t lÃ¡tva elvigyorodott-LÃ¡tom igazam van. Ã‰s egy fÃ©lÅ‘rÃ¼lt, kÃ¶zveszÃ©lyes valakinek gondolsz-folytatta.-Megint igazam volt-bÃ³lintott aprÃ³t.-De csapjunk a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zÃ©! A legelejÃ©rÅ‘l kezdem. A falunk tÃ¶rvÃ©nye akkoriban az volt: ,,Ã¶lj vagy halj", de anyÃ¡m, Valka, hitt a bÃ©kÃ©ben. Nem sokan osztottÃ¡k a vÃ©lemÃ©nyÃ©t. AztÃ¡n egy este egy sÃ¡rkÃ¡ny betÃ¶rt a hÃ¡zunkba Ã©s ott talÃ¡lta Hablatyot a bÃ¶lcsÅ‘ben. Rohant, hogy megvÃ©dje. De amit lÃ¡tott, az azt bizonyÃtotta, amiben mindig is hitt. Nem egy Ã¡dÃ¡z bestia Ã¡llt ott, hanem egyÃ©rtelmes, jÃ³indulatÃº teremtmÃ©ny. A lelke az Å‘ lelke tÃ¼kre volt. Ekkor apÃ¡m, Termetes PlÃ©hpofa kÃ¶zÃ©jÃ¼k vÃ¡gott egy baltÃ¡t. A sÃ¡rkÃ¡ny lÃ¡ngcsÃ³vÃ¡t fÃºjt utÃ¡na, de az nem Ã©rte el Å‘t. AnyÃ¡m megÃ¡llÃtotta a sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©s mire apÃ¡m odaÃ©rt volna, vÃ©ge lett a portyÃ¡nak Ã©s magÃ¡val vitte a barlangba. Az elrablÃ¡st kÃ¶vetÅ‘ harmadik hÃ³napban megszÃ¼lettem. Ha nincsenek a sÃ¡rkÃ¡nyok, anyÃ¡m belehalt volna a szÃ¼lÃ©sbe. AmÃg Å‘t a lÃ¡z gyÃ¶tÃ¶rte, FelhÅ‘ugrÃ³ vigyÃ¡zott rÃ¡m. Å•rÃ¡ pedig SzÃ©lseprÅ‘. SzÃ©lseprÅ‘ FelhÅ‘ugrÃ³ ikerje. Egy tojÃ¡sbÃ³l keltek ki. De errÅ‘l kÃ©sÅ‘bb. Mind a ketten megtanultunk sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zt Ã©lni. Nekem kÃ¶nnyebben ment, mivel oda szÃ¼lettem. Az Ã¶sszes sÃ¡rkÃ¡ny vigyÃ¡zott rÃ¡m. Amikor se anya, se FelhÅ‘ugrÃ³ nem volt a barlangban akkor a nÅ‘stÃ©nyek odavittek a fiÃ³kÃ¡ik kÃ¶zÃ©. De legtÃ¶bbszÃ¶r csak FelhÅ‘n csÃ¼ngtem. KonkrÃ©tan rajta nÅ‘ttem fÃ¶l, ezÃ©rt is Ã©rtjÃ¼k meg egymÃ¡st ilyen jÃ³l. A sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zt szinte mindent eltanultam tÅ‘lÃ¼k, amit csak lehetett. Csak hogy nÃ©hÃ¡nyat emlÃtsek. VÃzi sÃ¡rkÃ¡nyokkal Ãºsztam Ã©s halÃ¡sztam. VadÃ¡szni rumblehornok* Ã©s siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyok tanÃtottak. ElbÃºjni, rejtÅ‘zkÃ¶dni szÃ¡rnyvÃ¡ltÃ³k Ã©s Ã¼szkÃ¶s fÃ¼stlehelÅ‘k segÃtettek. Mindent, amit a fÃ¡krÃ³l Ã©s nÃ¶vÃ©nyekrÅ‘l tudok, fanyesÅ‘ktÅ‘l lestem el. Nem voltam egy egyhelyben Ã¼lÅ‘s gyerek. Amint jÃ¡rni tudtamâ€¦ Legyen elÃ©g annyi, Ã¡llandÃ³an figyelni kellett rÃ¡m. MaradÃ©ktalanul bejÃ¡rtam a barlang jÃ¡ratrendszerÃ©t. Sokszor a kis fiÃ³kÃ¡k is kÃ¶vettek. Soha nem tÃ©vedtem el Ã©s kivÃ¡lÃ³ bÃºvÃ³helyekre akadtam. Az egyik nagyobbacska teremben csinÃ¡ltam magamnak egy vackot. Olyan 12 Ã©ves lehettem, amikor elkezdtem Ã©n is sÃ¡rkÃ¡nyokat szabadÃtani. Eleinte csak a csapdÃ¡kkal tÃ¶rÅ‘dtem, de pÃ¡r Ã©v mÃºlva mÃ¡r az erÅ‘dÃ¶ket is megtÃ¡madtam egy csapat sÃ¡rkÃ¡nnyal. AzÃ³ta terjengenek rÃ³lam rÃ©mtÃ¶rtÃ©netek-mosolygott magÃ¡ban. YlvÃ¡nak nem kellett ezt magyarÃ¡znia. Pontosan tudta, a lÃ¡ny milyen is tud lenni.-A csapdÃ¡szok rettegnek tÅ‘lem. Minden kegyetlenkedÃ©sÃ¼ket visszakaptÃ¡k. ZsÃ¡kmÃ¡nyuk Ã©s mÃ¡s egyebÃ¼k is elveszett. Azt mÃ¡r hallhattad, hogy megtalÃ¡ltuk a csalÃ¡d mÃ¡sik felÃ©t. Nemcsak apÃ¡m jÃ¶tt megkeresni Hablatyot, de az egÃ©sz banda BÃ©lhangossal egyÃ¼tt.-vonta meg a vÃ¡llÃ¡t Idhun. â€“MostanÃ¡ban

sokat voltam Hablattyal, apÃ¡mmal Ã©s a bandÃ¡val. Sokat bÅ‘vÃ-tettem a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶nyvÃ©n. A bandÃ¡bÃ³l Fafejet Ã©s TakonypÃ³cot szinte lehetetlen lekoptatni, mert KÅ‘fejen kÃ-vÃ¼l Ã©n vagyok az egyetlen szabad lÃ¡nyâ€¦ BÃ¡tyÃ¡mmal mindig mentÃ¼nk szigeteket Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyokat keresni. Ã•gy talÃ¡ltunk ide.-fejezte be Idhun. Ylva elgondolkodva hallgatta. Szeme megakadt a mÃ¡sik pÃ¡ncÃ©ljÃ¡n.

-Ã‰s ez mibÅ‘l van?-bÃ¶kÃ¶tt fejÃ©vel felÃ©.

-Ez? HÃ¡t ez fÃ¡bÃ³l Ã©s sÃ¡rkÃ¡nybÅ‘rbÅ‘l.- nÃ©zett vÃ©gig magÃ¡n a lovas.

-De a bÅ‘rhÃ¶z hogy jutottÃ¡l hozzÃ¡? Ahhoz meg kell Ã¶lni a sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©s te tudtommal nem teszel ilyetâ€¦ SzÃ³val?-faggatÃ³zott Ylva.

-TalÃ¡ltam. Azok, akik levadÃ¡sztÃ¡k, azoknak csak a hÃºsa kellet. A bÅ‘rÃ©t Ã©s a csontjait ott hagytÃ¡k. Most te mesÃ©lj.-szÃ³lt Idhun

-HÃ¡t jÃ³. Ã‰n itt szÃ¼lettem. A tÃ¶rzs Ã¶rÃ¶kÃ¶sekÃ©nt kiskoromban mÃ©g a szÃ©ltÅ‘l is Ã³vtak. Vagyis inkÃ¡bb azÃ©rt, mert a csalÃ¡dban Ã©n szÃ¼lettem elsÅ‘nek Ã©lve. NÃ©gy testvÃ©rem halva, vagy egyÃ¡ltalÃ¡n nem jÃ¶tt vilÃ¡gra. De megelÃ©geltem ezt a bÃ¡nÃ¡smÃ³dot. Nem tetszett, hogy nem mehetek jÃ¡tszani a tÃ¶bbiekkel, nem Ãºszhatok a tengerbe Ã©s kÃ-sÃ©ret nÃ©lkÃ¼l mÃ©g az erdÅ‘be se mehettem ki. Meguntam ezt. Nagy nehezen rmeggyÅ‘ztem a szÃ¼leimet, nem jÃ³ ez nekem. TÃ¶bbet Ã¡rt, mint hasznÃ¡l. AzÃ³ta szabadon barangolok Ã©s vadÃ¡szni is megtanultam. Most arra tanÃ-tanak, hogy legyek tÃ¶rzsfÅ‘. Ã‰s nemsokÃ¡ra meglesz az eljegyzÃ©sem.-fejezte be Ylva.

-Ilyen fiatalon? De akkor mÃ¡r nem leszel szabad!-Ã©rtetlenkedett Idhun.

-Igen, ilyen fiatalon. Ã‰s ez nem kÃ©nyszer hÃ¡zassÃ¡g. Ez szerelembÅ‘l. VoltÃ¡l te valaha is szerelmes?

-HÃ¡Ã¡t... Nem.-vallotta be.

-Ami kÃ©sik, nem mÃºlik. Akkor majd te is rÃ¡jÃ¶ssz az Ã©n dÃ¶ntÃ©semre.

KÃ¶zben Ã©szre se vettÃ©k, de visszaÃ©rtek a kiindulÃ¡si helyÃ¼kre. Kezdett sÃ¶tÃ©tedni. Ylva lecsÃºszott FelhÅ‘ugrÃ³ hÃ¡tÃ¡rÃ³l Ã©s mÃ¡r ment volna haza, amikor Idhun utÃ¡naszÃ³lt.

-Holnap a barlanghoz gyere. Ã‰s ne ebbe a ruhÃ¡ba legyÃ©l. Hozz hosszÃº ujjÃº felsÅ‘t, egy lazÃ¡bb szoknyÃ¡t, vegyÃ©l alÃ¡ nadrÃ¡got Ã©s cserÃ©ld bakancsra a szandÃ¡lodat. Ã‰s szÃ³lj, hogy pÃ¡r napig nem mÃ©sz haza.-meg se vÃ¡rva a vÃ¡laszt megfordultak Ã©s eltÅ±ntek a fÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt. A barlangban elalvÃ¡s elÅ‘tt Idhun odafordult FelhÅ‘hÃ¶z:

-MÃ¡r nem csak miattad bÃ-zok. JÃ³ lÃ¡nynak tÅ±nik. Meg amikor figyeltÃ¼k, akkor vÃ¡ltozott meg rÃ³la a vÃ©lemÃ©nyem. Szerintem jÃ³ sÃ¡rkÃ¡nylovas lenne belÅ‘le...

FelhÅ‘ugrÃ³ elÃ©gedetten mormogott. AztÃ¡n Ã¡sÃ-tott. Ã‰s elaludt.

Ylva mÃ¡snap elindult a barlanghoz. JÃ³ egy mÃ©rfÃ¶ldet gyalogolt,mire odaÃ©rt. BelÃ©pve IdhunÃ©k lakhelyÃ©re senkit se lÃ¡tott. Ãœres volt. Beljebb sÃ©tÃ¡lt.

-Idhun! FelhÅ‘ugrÃ³!-kiÃ¡ltozta. FentrÅ‘l egy alak figyelte minden lÃ©pÃ©sÃ©t. Ylva maga mÃ¶gÃ¶tt egy tompa puffanÃ¡st hallott. HÃ¡trafordult Ã©s felsikoltott. Idhun volt az. A rÃ©m pÃ¡ncÃ©lban pajzzsal Ã©s bottal volt.

-Ezt miÃ©rt Ã©s hogy csinÃ¡ltad? Nem volt itt eddig senki. Ha pedig bejÃ¶ssz, azt hallanom kellett volna. De csak egy tompa hangot hallottam Ã©s mÃ¡r itt is voltÃ¡l-kÃ©rdezÅ‘skÃ¶dÃ¶tt szokÃ¡sÃ¡hoz hÃ-ven Ylva. Idhun szÃ³ nÃ©lkÃ¼l felfele mutatott botjÃ¡val. Ylva kÃ¶vette a mozdulatot a szemeivel. Egy sziklaoszlopon FelhÅ‘ugrÃ³ kapaszkodott fejjel lefelÃ©.

-A szÃ¡rnyÃ¡n Ã¼ltem Ã©s vÃ¡rtam, hogy gyere. Mikor megÃ©rkeztÃ©l leeresztett a szÃ¡rnyÃ¡n. A leÃ©rkezÃ©st hallottad. De lÃ¡tom, a kÃ©rÃ©st nem sikerÃ¼lt teljesÃ-tened.-nÃ©zett vÃ©gig a mÃ¡sikon. Igaz, Ylva hosszÃº ujjÃºt viselt, Ã¡m szoknyÃ¡ja szÅ±k volt Ã©s ez akadÃ¡lyozta a szabad mozgÃ¡sban. Idhun odament a zsÃ¡kjÃ¡hoz Ã©s megkereste a vÃ¡ltÃ³ ruhÃ¡jÃ¡t. Ylva kezeibe nyomta.

-Ezt vedd fel. ValÃ³szÃ-nÃ¼leg kicsit nagy lesz rÃ¡d hosszra, de ez nem fog zavarni tÃ©ged abban, amit majd csinÃ¡lni fogsz.- MikÃ¶zben a vihar-szigeti Ã¶ltÃ¶zÃ¶tt, a sÃ¡rkÃ¡nyos pakolni kezdett. Egy szarvasbÅ‘r tÃ¡skÃ¡ba tette a szÃ¡rÃ-tott nyÃºlhÃºst, egy tucat halat Ã©s vizet. Ezt a zsÃ¡kba tette, amit pedig visszatett FelhÅ‘ugrÃ³ hasÃ¡n lÃ©vÅ‘ erszÃ©nybe. Amikor mind a ketten vÃ©geztek, Idhun felÃ¡llt FelhÅ‘ hÃ¡tÃ¡ra. KirepÃ¼ltek a barlangbÃ³l. Ylva utÃ¡nuk szaladt, egÃ©szen a szirt szÃ©lÃ©ig. Nem Ã©rtette, hova mennek nÃ©lkÃ¼le. A kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban egy karmos lÃ¡b ragadta meg a kezeit, magÃ¡val hurcolva a felhÅ‘kig. Felismerte a sÃ¡rkÃ¡nyt. FelhÅ‘ugrÃ³ volt az.

-HovÃ¡ megyÃ¼nk?-kiabÃ¡lt fel. VÃ¡laszt nem kapott. EgÃ©sz nap repÃ¼ltek, mire leszÃ¡lltak egy szigeten. Ylva nem lÃ¡tott ott egy hÃ¡zat se.

-Ide jÃ¶ttÃ¼nk.-vÃ¡laszolt Idhun a reggeli kÃ©rdÃ©sÃ©re.-Ezt pedig nÃ©zd Ã¡t alaposan-dobott YlvÃ¡nak egy kÃ¶nyvet.-Ã‰s ezt is olvasd el-Idhun hÃ¡trahajÃ-totta a mÃ¡sik kÃ¶nyvet oda, ahol YlvÃ¡t hitte. JÃ³l cÃ©lzott, de tÃ¡rsa mÃ¡r elfordult Ã©s ezÃ©rt a repÃ¼lÅ‘ tÃ¡rgy tarkÃ³n talÃ¡lta.

-Mi aâ€¦?-fordult meg Ylva tarkÃ³jÃ¡t dÃ¶rzsÃ¶lve. Csak egy Ãºjabb iromÃ¡ny volt.-Mik ezek?

-Amit elkaptÃ¡l, az a SÃ¡rkÃ¡nyok KÃ¶nyve. Amit neked dobtam, azok a sajÃ¡t jegyzeteim. Olvasd Å‘ket, mi addig tÃ¡bort Ã¼tÃ¼nk.-mondta, azzal elment tÅ±zifÃ¡t gyÅ±jteni.

Ylva Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, elÅ‘bb a SÃ¡rkÃ¡nyok KÃ¶nyvÃ©t lapozza fel. JÃ³ vastag kÃ¶nyv volt, tele rajzokkal,leÃ-rÃ¡sokkal Ã©s minden amit sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l tudni kell. LegalÃ¡bbis hitte, hogy minden benne van. LenyÅ±gÃ¶zte a tÅ±zkÃ¶pÅ‘k sokszÃ-nÅ±sÃ©ge. MÃ¡r a kÃ¶nyv felÃ©nÃ©l jÃ¡rt, amikor Idhun visszatÃ©rt. Csak futÃ³ pillantÃ¡st vetett a lapokra.

-SuttogÃ³ halÃ¡l? Alattomos jÃ³szÃ¡gok, azt meg kell hagyni.-fÅ±zÃ¶tt hozzÃ¡ gyors megjegyzÃ©st. Mire megsÃ¼ltek a halak, Ylva vÃ©gzett az elsÅ‘ kÃ¶nyvvel. EvÃ©s kÃ¶zben nyitotta ki a jegyzeteket. Ez mÃ¡r nem volt olyan rendezett, mint a mÃ¡sik. Sok aprÃ³ beszÃºrÃ¡s, Ã¡thÃºzÃ¡sok, nyilazÃ¡sok Ã©s meglepÅ‘en Ã©lethÅ± rajzok.

-Ezeket te kÃ©szÃ-tetted?-mutatott egy siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nynak szÃ¡nt lapra.

-Ki mÃ¡s? Mondtam, hogy azok az Ã©n jegyzeteim. AnyÃ¡Ã© nincs nÃ¡lam. Pedig azt kellett volna elhoznom. Abban tÃ¶bb van. Nah, mindegy. Ezeket tanuld meg. Ã‰rtve vagyok?-kÃ©rdezte, bÃ¡r hallÃ¡sra erÅ‘s utasÃ-tÃ¡snak tÅ±nt.

-Igen. MiÃ©rt, van mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡si lehetÅ‘sÃ©g is?-kÃ©rdezett vissza grimaszolva.

-Nem, nincs.-vÃ¡gta rÃ¡ gondolkodÃ¡s nÃ©lkÃ¼l Idhun.-De ha tovÃ¡bb grimaszolsz, itt hagyunk.-vÃ¡gott vissza, mikÃ¶zben prÃ³bÃ¡lt nem mosolyogni. Amikor vÃ©geztek az evÃ©ssel, Ylva mÃ©g olvasott ezÃ©rt Idhun rÃ¡terÃ-tett egy prÃ©mes takarÃ³t.

-JÃ³ Ã©jt!-mondta, mÃ¡r FelhÅ‘ugrÃ³ szÃ¡rnya alÃ³l.

Ylva elgondolkodott. MiÃ©rt kell neki ennyi mindent tudnia a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l? Mit tervez Idhun? Ezekkel a kÃ©rdÃ©sekkel Ã©s az olvasÃ¡ssal volt elfoglalva, amikor fÃ©mes csattanÃ¡st hallott. A hangra FelhÅ‘ felkapta a fejÃ©t, de meglÃ¡tta YlvÃ¡t Ã©s nem mozdult, csak Ã©beren figyelt. A csattanÃ¡s hangja emlÃ©keztette a farkas csapdÃ¡k hangjÃ¡ra.

-SÃ¡rkÃ¡ny csapda!-suttogta, majd rohant a hang irÃ¡nyÃ¡ba. Amikor odaÃ©rt, bentrÅ‘l panaszos nyÃ¶szÃ¶rgÃ©st Ã©s kÃ©tsÃ©gbeesett Ã¼vÃ¶ltÃ©st hallott. Rohant vissza Idhunhoz, aki csak lÃ¡tszÃ³lag aludt. ValÃ³jÃ¡ban Å‘ is figyelte a tÃ¶rtÃ©netek alakulÃ¡sÃ¡t.

-Idhunâ€¦gyere!...egyâ€¦sÃ¡rkÃ¡nyâ€¦vanâ€¦a csapdÃ¡ban!-lihegte kifulladva Ylva.

-Te talÃ¡ltad, szabadÃ-tsd is ki.-szÃ³lt kÃ¶zÃ¶mbÃ¶s hangon.

Ylva nagyot sÃ³hajtva visszarohant. Idhun FelhÅ‘ugrÃ³val sÃ©tÃ¡lva kÃ¶vette. A kÃ©tsÃ©gbeesett lÃ¡ny addigra mÃ¡r a csapdÃ¡nÃ¡l kÃ-nlÃ³dott a kinyitÃ¡ssal.

-Nem segÃ-tenÃ©l?-nÃ©zett a sÃ¡rkÃ¡nyosra segÃ©lykÃ©rÅ‘en.

-EltalÃ¡ltad.-fÃ¼rkÃ©szte Idhun szigorÃº tekintettel. Ezt mÃ¡r csak FelhÅ‘ugrÃ³nak mondta:

-JÃ³ kezdet a csapda. Az egyik legjobb. Ha sikeresen kiszabadÃ-tja, akkor mÃ¡r kÃ¶nnyebben megbÃ-zik benne a sÃ¡rkÃ¡ny.

KÃ¶zben YlvÃ¡nak sikerÃ¼lt annyira kinyitnia a csapdÃ¡t, hogy be tudjon mÃ¡szni.

-Ã‰s most?-kÃ©rdezte. RemÃ©lte Idhun megy be.

-Menj be. BefÃ©rsz rajta.-mutatott a nyÃ-lÃ¡sra.

Ylva kissÃ© fÃ©lve nÃ©zett be. Nem akart egy megrÃ©mÃ¼lt sÃ¡rkÃ¡ny vacsorÃ¡ja lenni. Valamelyest megnyugodott, amikor meglÃ¡tta. Egy viszonylag kis sÃ¡rkÃ¡ny sziluettje rajzolÃ³dott ki a beszÅ±rÅ‘dÅ‘ holdfÃ©nyben. Ezen felbÃ¡torodva beugrott a kelepcÃ©be. Ã‰rezte, ezt a tÅ±zkÃ¶pÅ‘t nem elÃ©g kiszabadÃ-tani. Lassan elindult felÃ©, de a sÃ¡rkÃ¡ny visszahÃºzodott. A lÃ¡ny megÃ¡llt. LÃ¡tszott az arcÃ¡n, nem tudja mit tegyen. Egy Ã¶sztÃ¶ntÅ‘l vezÃ©relve kinyÃºjtotta kezÃ©t a sÃ¡rkÃ¡ny orra felÃ©. Nem nÃ©zett rÃ¡. FejÃ©t is elfordÃ-totta. A csapdÃ¡ba esett lehelete az arcÃ¡ba csapÃ³dott. Orra nagyon kÃ¶zel volt. Ã‰pp a lÃ¡nyt szaglÃ¡szta. Hirtelen orrÃ¡t belenyomta a dÃ¶bbent lÃ¡ny tenyerÃ©be. Akkor mind a ketten Ã©reztÃ©k: Ã¶sszetartoznak, egy eltÃ©phetetlen kapocs kezd kialakulni kÃ¶ztÃ¼k. Ylva kimÃ¡szott a csapdÃ¡bÃ³l. Nagy nehezen kinyitotta a fÃ©mzÃ¡rkÃ¡t annyira, hogy kifÃ©rt rajta Ãºjdonsült tÃ¡rsa. Ã•gy mÃ¡r alaposabban meg tudta nÃ©zni.

-Ez egy nyÃ¶kÃ¶rgÅ‘? Nem, vÃ¡rjÃ¡l. NyÃ¶kdÃ¶c. Ã•gy hÃ-vjÃ¡k, ugye?-nÃ©zett Idhunra.

-Igen, ez egy nyÃ¶kdÃ¶c. Ha jÃ³l lÃ¡tom egy nÅ‘stÃ©ny. Fiatal felnÅ‘tt. Nekem is van ilyenem, csak szegÃ©nyem vak. Ãœgyesen teljesÃ-tetted a prÃ³bÃ¡t. Igaz csak holnap utÃ¡nra terveztem a keresÃ©st.

-VÃ¡rj, vÃ¡rj. Milyen prÃ³ba? Ã‰s minek?

-A prÃ³ba arrÃ³l szÃ³lt, hogy alkalmas vagy-e sÃ¡rkÃ¡nylovasnak. Mert csak azokban bÃ-zik sÃ¡rkÃ¡ny, akiben nincs Ã¡rtÃ³ szÃ¡ndÃ©k felÃ©jÃ¼k. Ã‰s Ã-gy lehet kiderÃ-teni ki van DragÃ³val Ã©s ki nem. Igaz, felÃ©tek mÃ©g nem jÃ¡rt, de ki tudjaâ€¦ LegalÃ¡bb mÃ¡r te is tudsz velÃ¼nk repÃ¼lni.

-MiÃ©rt lennÃ©k DragÃ³val? Ã‰s repÃ¼lni? De hogyan? Nyereg sincs rajta-mutatott sÃ¡rkÃ¡nya hÃ¡tÃ¡ra.

-Az most mellÃ©kes. Adj neki nevet-szÃ³lt rÃ¡ Idhun. Mintha a nyÃ¶kdÃ¶c igazolni akarnÃ¡, fejÃ©vel YlvÃ¡hoz dÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¶tt. A lÃ¡ny alaposan megnÃ©zte. SzÃ¡rnyÃ¡n megakadt a szeme. Nagy volt a sÃ¡rkÃ¡ny testÃ©hez kÃ©pest.

-Hmm. SzÃ©lesszÃ¡rny. Igen, Ã-gy foglak hÃ-vni-hatÃ¡rozta el, mikÃ¶zben megsimogatta SzÃ©lesszÃ¡rny fejÃ©t. A nyÃ¶kdÃ¶cnek tetszett a nÃ©v. NevÃ©hez hÃ-ven kitÃ¡rta szÃ¡rnyait Ã©s boldog, nyekergÅ‘ hangot adott ki.

Ã‰szre se vettÃ©k, de pirkadni kezdett. A tÃ¡jat beborÃ-tottÃ¡k a Nap aranylÃ³ sugarai.

-Aludjunk egyet mÃ©g, amÃ-g lehet.-mutatott Idhun a horizont irÃ¡nyÃ¡ba.-Holnap mindannyiunknak hosszÃº napja lesz. Vagyis ma lesz hosszÃº nap.-javÃ-totta ki magÃ¡t.

VisszasÃ©tÃ¡ltak a tÃ¡borhelyÃ¼kre. Ylva Ã©s SzÃ©lesszÃ¡rny hamar elaludtak. FelhÅ‘ugrÃ³ fellÃ¶kte Idhunt.

-JÃ³l van, elismerem. Igazad volt a lÃ¡nnyal kapcsolatban.

Idhun Ã©s FelhÅ‘ugrÃ³ szinte semmit se aludt. Ellenben Ylva Ã©s

SzÃ©lesszÃ¡rny mÃ©g dÃ©lelÅ‘tt is durmolt. Idhun finoman megsimÃ-totta a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡t. GazdÃ¡ja Ã©bredÃ©s mÃ¡r kevÃ©sbÃ© volt kellemes. Ugyanis a nyÃ¶kdÃ¶c felkelve vÃ©letlenÃ¼l gyomron taposta. MÃ©g nem szokta meg az ember kÃ¶zelsÃ©gÃ©t. De ahogy Ylva fÃ¡jdalmasan felkiÃ¡ltott, SzÃ©lesszÃ¡rny egybÅ‘l odahajolt hozzÃ¡ Ã©s megnyalta az arcÃ¡t. A lÃ¡ny elfogadta a bocsÃ¡natot.

-Ti ketten aztÃ¡n jÃ³l egymÃ¡sra talÃ¡ltatok. Ha nem keltem fel a hÃ¡tasodat talÃ¡n dÃ©lig alszatok.-kezdte a morgolÃ³dÃ¡st Idhun.

-Neked meg tÃ¶bbet kÃ©ne aludnod. Akkor talÃ¡n kevesebbet morgolÃ³dsz.-vÃ¡laszolt Ylva. Kezdte megszokni a mÃ¡sik stÃ-lusÃ¡t.

Idhun bosszantÃ¡skÃ©ppen elkezdett tÃ©nyleg morogni. Ylva csak nevetett rajta. Erre mÃ¡r nem szÃ³lt, Ãºgyis tudta, tÃ¡rsÃ¡Ã© lenne az utolsÃ³ szÃ³.

-TessÃ©k, a reggelid.-adta Ylva kezÃ©be a nyÃºlhÃºst.-Neked meg itt van ez.-nyÃºjtott SzÃ©lesszÃ¡rny felÃ© 2 szÃ©p sÃ¼gÃ©rt.-Tudom, hogy ez a kedvenced.-duruzsolt neki, de hangja mÃ¡r egyre inkÃ¡bb Ã¡tment sÃ¡rkÃ¡ny duruzsolÃ¡sba Ã©s Ylva mÃ¡r nem Ã©rtette a kommunikÃ¡ciÃ³jukat. Csak hallota, hogy sÃ¡rkÃ¡nya nÃ©ha IdhunÃ©hoz hasonlÃ³ hangon vÃ¡laszol. YlvÃ¡t enyhe fÃ©ltÃ©kenysÃ©g fogta el. _De Å‘ az Ã©n sÃ¡rkÃ¡nyom. Benne miÃ©rt bÃ-zik meg automatikusan minden sÃ¡rkÃ¡ny? Bezzeg nekem meg kellet Ã©rte dolgoznom._ Kicsit talÃ¡n durvÃ¡n lÃ¶kte odÃ©bb Idhunt, mert az csodÃ¡lkozva nÃ©zett rÃ¡.

-Most meg mi a bajod?-nÃ©zett rÃ¡.

-Ne vedd el tÅ‘lem a sÃ¡rkÃ¡nyom.-tÃ¡madt rÃ¡ Ylva.

-Ki beszÃ©l itt arrÃ³l, hogy elveszem? Ã‰n csak megetettem. Ã‰s muszÃ¡j bÃ-znia bennem is, mert a gyakorlÃ¡snÃ¡l szÃ¼ksÃ©g lesz rÃ¡m. Ha megbocsÃ¡tasz, ezt mÃ©g elintÃ©zem.-mondta, majd a nyÃ¶kdÃ¶c felÃ© fordulva Ã©les rikoltÃ¡st hallatott. A nyÃ¶kdÃ¶c is Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt egyet, majd egy furcsa, nyÃ¶szÃ¶rgÅ‘ hangot hallatott, kicsit Ã¶sszÃ©bb hÃºzta magÃ¡t Ã©s meghajolt elÅ‘tte.

-Ez meg mire volt jÃ³? NÃ©zz rÃ¡, megijesztetted-mutatott rÃ¡ SzÃ©lesszÃ¡rnyra Ylva.

-Dehogyis! Csak a sajÃ¡t jelzÅ‘ hangomat mutattam meg neki. Ilyene minden sÃ¡rkÃ¡nynak van, megmutatja a szÃ¡rmazÃ¡si helyÃ©t, erejÃ©t Ã©s rangjÃ¡t. Ã‰s minden jelzÅ‘hang kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zik. Nincs kÃ©t egyforma. A nyÃ¶gdÃ¶cÃ¶dnek az Ã¼vÃ¶ltÃ©se volt a jelzÃ©s. A nyÃ¶szÃ¶rgÃ©ssel Ã©s a meghajlÃ¡ssal csak elismerte a felsÅ‘bbrendÅ±sÃ©gem. Ez van ha nagyon kÃ¶zel Ã¡llsz alfÃ¡hoz.-vonta meg a vÃ¡llÃ¡t. MÃ¶gÃ¶ttÃ¼k FelhÅ‘ugrÃ³ Ã©s SzÃ©lesszÃ¡rny is megismÃ©telte az elÅ‘bbi mÅ±veletet.

-LÃ¡tom sokat kell mÃ©g tanulnodâ€¦-sÃ³hajtott Idhun, amolyan "jajj, de sok dolgom lesz veled" stÃ-lusban.-Ã‰s ami mÃ©g fontos. Ne legyÃ©l fÃ©ltÃ©keny.

-Rendben. Na, mikor kezdjÃ¼k a tanulÃ¡st?-Ã©rdelÅ‘dÃ¶tt Ylva.

-Most rÃ¶gtÃ¶n. Csak keresek valamit.-mondta, azzal mÃ¡r megint

kÃ¶nyÃ©kig merÃ¼lt a zsÃ¡kjÃ¡ba. NemsokÃ¡ra egy finom, de erÅ‘s szÃ¶vÃ©sÅ± kÃ¶tÃ©llel tÃ©rt vissza. Ã•tvette SzÃ©lesszÃ¡rny hÃ¡tÃ¡n Ã©s mellsÅ‘ mancsai alatt Ã¶sszekÃ¶tÃ¶tte a kÃ¶tÃ©l vÃ©geit.

-Ã•gymÃ¡r nem fogsz leesni rÃ³la.-Ã¡llapÃ-totta meg elÃ©gedetten Idhun.-Ãœlj fÃ¶l rÃ¡. A szÃ¡rny tÃ¶vÃ©be. Neem. Ne a szÃ¡rnyai mÃ¶gÃ¶tt legyÃ©l. Szerinted minek van ott az a kÃ¶tÃ©l? DÃ-sznek?-kommentÃ¡lta YlvÃ¡t. Nagy sokÃ¡ra mÃ¡r fent Ã¼lt SzÃ©lesszÃ¡rnyon. A sÃ¡rkÃ¡ny kicsit fÃ©szkelÅ‘dÃ¶tt volt hozzÃ¡szokva ahhoz, hogy Ã¼ljenek rajta. Ylva is kicsit kÃ©nyelmetlenÃ¼l Ã©rezte magÃ¡t tÃ¡rsÃ¡n. Idhun a botjÃ¡val tett egy lassÃº kÃ¶rt a feje felett. Erre a nyÃ¶gdÃ¶c lassan Ã©s Ã³vatosan elindult a kijelÃ¶lt kÃ¶rÃ¶n.

-Most mÃ©g csak sÃ©tÃ¡lgattok egy kicsit. Hogy mind a ketten szokjÃ¡tok egymÃ¡st-ismertette a helyzetet YlvÃ¡val is. EgÃ©sz dÃ©lelÅ‘tt csak sÃ©tÃ¡ltak kÃ¶rbe-kÃ¶rbe. Ilyenek hangzottak kÃ¶zeben el:

-Kapaszkodj a kÃ¶tÃ©lbe. Ne dÅ‘lj annyira hÃ¡tra. LÃ¡baiddal szorÃ-tsd kicsit az oldalÃ¡t! Szokd a jÃ¡rÃ¡sÃ¡t! Ne dÅ‘lj hÃ¡tra! Ha itt Ã-gy imbolyogsz, mi lesz ha repÃ¼lni fog? Az istenek szerelmÃ©re, ne dÅ‘lj annyira hÃ¡tra! EgyensÃºlyozz, kÃ¶nyÃ¶rgÃ¶m!-Idhun Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt szigorÃº lesz velÃ¼k. PuhÃ¡nykodÃ¡ssal nem mennek semmire. Kora dÃ©lutÃ¡n engedte csak meg, hogy Ylva leszÃ¡lljon. Nagyon kifÃ¡rasztotta ez a fajta gyakorlÃ¡s. SzÃ©lesszÃ¡rnynak ez meg se kottyant. ErÅ‘s sÃ¡rkÃ¡ny volt.

-Az Ã¼lÃ©sed mÃ¡r egÃ©sz tÅ±rhetÅ‘. Az egyensÃºlyozÃ¡st mÃ©g gyakorolni kell. SzÃ©lesszÃ¡rny erÅ‘s, nem lesz vele gond-Ã¶sszegezte az aznapi teljesÃ-tmÃ©nyt.-Mivel Ã-gy kifÃ¡radtÃ¡l, ma mÃ¡r csak elmÃ©let lesz. Rendben?

-Rendben. Mivel kezdÃ¼nk?

-A nyÃ¶kdÃ¶cÃ¶krÅ‘l Ã¡ltalÃ¡ban. TÃ¼zes osztÃ¡lyÃº. LÃ¡tod a tarÃ©jt a feje tetejÃ©n? HÃ¡t persze, hogy lÃ¡tod, ezt mÃ©g a vak is lÃ¡tja.-vÃ¡laszolt Ylva helyett Idhun.- Ennek segÃ-tsÃ©gÃ©vel a mÃ¡sodperc tÃ¶rt rÃ©sze alatt Ã©rzÃ©kelik a kÃ¶rnyezetÃ¼ket, Ã©s reagÃ¡l a kÃ¶zeledÅ‘ fenyegetÃ©sekre Ã©s akadÃ¡lyokra, mÃ-g mÃ¡s sÃ¡rkÃ¡nyok ezt sokkal lassabban teszik. LÃ¡tod, vÃ¡ltoztatja a szÃ-nÃ©t. Ã‰s ahhoz kÃ©pest, hogy kÃ©t lÃ¡bon jÃ¡rÃ³ sÃ¡rkÃ¡ny, nem a leggyorsabb a fÃ¶ldÃ¶n. Neki etÃ¡n kÃ¶pete van. A tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nyhoz kÃ©pest egÃ©sz sokat tud lÅ‘ni. SzÃ¡m szerint tizenhÃ¡rmatâ€¦

Idhun estig magyarÃ¡zott YlvÃ¡nak. UtÃ¡na odaadta neki sajÃ¡t jegyzeteit Ã©s hagyta, had olvasson bele.

A tÃ¡bortÅ±z mellet Ã¼lve Idhun beszÃ©lni kezdett:

-Nem haragszol, hogy az engedÃ©lyed nÃ©lkÃ¼l sÃ¡rkÃ¡nylovassÃ¡ akartalak avanzsÃ¡lni?-kÃ©rdezte.

-ElÅ‘szÃ¶r furcsÃ¡llottam, de mÃ¡r nem bÃ¡nom. JÃ³ Ã©rzÃ©s, ha van egy tÃ¡rsad. Igaz, mi mÃ©g csak a kezdeteknÃ©l vagyunk-simÃ-totta meg SzÃ©lesszÃ¡rny fejÃ©t.

3 napig csak a fÃ¶ldÃ¶n gyakoroltatta Idhun az Ãºj pÃ¡rost. A negyedik napra Ãºgy gondolta elÃ©g jÃ³l Ã¶sszeszoktak egy kis

repÃ¼lÃ©shez. De YlvÃ¡nak nem szÃ³lt. Tudta, egybÅ‘l tiltakozna ellene. EzÃ©rt a botjÃ¡t most a feje felett forgatta meg, kissÃ© felfele mutatva a vÃ©gÃ©vel. SzÃ©lesszÃ¡rny megÃ©rtette. Ã“vatosan elemelkedett a talajtÃ³l. Ylva megijedt, de megprÃ³bÃ¡lta megtartani egyensÃºlyÃ¡t Ã©s nem leszÃ©dÃ¼lni sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡rÃ³l. Hirtelen meglÃ¡tta maga mellett Idhunt, aki mÃ©g a fÃ¶ldÃ¶n voltak. Csak felmÃ¡szott FelhÅ‘ugrÃ³ hÃ¡tÃ¡ra. _TehÃ¡t tÃ©nyleg nem vagyok magasan_; nyugodott meg Ylva.

-MehetÃ¼nk magasabbra?-kÃ©rdezte Idhun.

-Igen, azt hiszem.-Ylva nem akart gyengÃ©nek tÅ±nni Ã©s egyre jobban tetszett neki a repÃ¼lÃ©s. Feljebb emelkedtek.

-Rendben vagy? BÃ-rod?-kÃ©rdezte Idhun.

-Igen, azt hiszem. SÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton jobb, mint sÃ¡rkÃ¡nykaromban.-felet Ylva. MeglepÅ‘en gyorsan kezdett rÃ¡kapni a repÃ¼lÃ©s Ã-zÃ©re. MÃ©g repÃ¼ltek egy Ã³rÃ¡t. LeszÃ¡lltak.

-Ãœgyesek voltatok.-dicsÃ©rte meg az Ãºjoncokat.-Kifogytunk a halbÃ³l. MenjÃ¼nk halÃ¡szni.-mutatott a sziget tÃºlsÃ³ vÃ©gÃ©be.-Itt nagyon meredek a part. Tudom, repÃ¼lni is lehetne, de akkor mi nem tudunk a vÃ-z elÅ‘tt leszÃ¡llni. EgyedÃ¼l nem akarom Å‘ket elengedni, mert erre biztos van tÃ¶bb csapda. Igaz, a mÃ¡sik oldalon nem tudjuk mi van, de ha ott is ilyen, mint itt, akkor visszajÃ¶vÃ¼nk. JÃ³?

-Igen. KÃ-vÃ¡ncsi vagyok milyen, amikor egy sÃ¡rkÃ¡ny halÃ¡szik.-virult Ylva. FelÃ¼lt sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡ra Ã©s elÅ‘re Ã¼gettek. FelhÅ‘ugrÃ³ a nyomukban loholt. Idhun lemaradt. Nem volt kedve rohanni. A kikÃ¶tÅ‘ben azonban nem vÃ¡rt, kellemetlen meglepetÃ©s fogadta a kÃ©t sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©s YlvÃ¡t.

* * *

><p><em><strong>Ez lenne a harmadik fejezet! RemÃ©lem tetszett. Egy kis kÃ¡rpÃ³tlÃ¡s az elÅ‘zÅ‘ fejezetek hossza miatt. JÃ³ olvasÃ¡st!<strong>_

4. Elveszve

A sziget bÃ©kÃ©s csÃ¶ndjÃ©t egy sikoly Ã©s sÃ¡rkÃ¡ny Ã¼vÃ¶ltÃ©sek szelik Ã¡t. FÃ©rfiak kiÃ¡ltoznak. HÃ¡lÃ³k suhognak.

* * *

><p>Ylva SzÃ©lesszÃ¡rny hÃ¡tÃ¡n Ã¼lt. FelhÅ‘ugrÃ³ mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k sÃ©tÃ¡lt. A sziklÃ¡k mÃ¶gÃ¶tt meglÃ¡ttÃ¡k a tÃºlsÃ³ partot. Ahol hatalmas hadihajÃ³k sorakoztak. Megtorpantak. FelhÅ‘ugrÃ³ mÃ¡r repÃ¼lt volna fel, amikor az Å‘rt Ã¡llÃ³ katonÃ¡k elÅ‘ugrottak Ã©s egy nehÃ©z hÃ¡lÃ³t dobtak a viharszelÅ‘re. A nyÃ¶kdÃ¶c hÃ¡tÃ¡rÃ³l lerÃ¡ntottÃ¡k a lÃ¡nyt Ã©s kezeit Ã¶sszekÃ¶tÃ¶ztÃ©k. SÃ¡rkÃ¡nyÃ¡ra szintÃ©n hÃ¡lÃ³t dobtak. SzÃ©lesszÃ¡rnyat mÃ¡r az elsÅ‘ altatÃ³ lÃ¶vedÃ©k kiÃ¼tÃ¶tte. MeglepÅ‘ mÃ³don FelhÅ‘ugrÃ³t is. Az elkÃ¡bÃ-tott sÃ¡rkÃ¡nyokat felraktÃ¡k egy szekÃ©r-fÃ©lÃ©re. Ylva Idhunnak akart kiÃ¡ltani, de csak egy sikÃ-tÃ¡sra volt ideje, mielÅ‘tt befogtÃ¡k volna a szÃ¡jÃ¡t. Ekkor mÃ¡r feladta, de hirtelen eszÃ©be jutott valami. <em>HÃ©, nem szabad ilyen kÃ¶nnyen feladni!

LegalÃ¡bb egy kis idÅ‘t nyerek Idhunnak. Ã‰s a sÃ¡rkÃ¡nyomat is meg kell mentenem.<em> Ezek a gondolatok cikÃ¡ztak a fejÃ©ben. Gyorsan lehajtotta fejÃ©t, majd ugyan ilyen gyorsan hÃ¡trarÃ¡ntotta. Fogva tartÃ³ja fÃ¡jdalmasan felkiÃ¡ltott. Az orrÃ¡bÃ³l dÅ‘lt a vÃ©r. ReflexbÅ‘l odakapta kezÃ©t, Ã-gy elengedte YlvÃ¡t. A kezei Ã¶ssze voltak kÃ¶tve, de ez nem akadÃ¡lyozta a futÃ¡sban. Sarkon perdÃ¼lt Ã©s rohanni kezdett. A katonÃ¡k hamar utolÃ©rtÃ©k. ElkaptÃ¡k, de mÃ¡r ketten is vigyÃ¡ztak rÃ¡. Nem volt Ãºjabb esÃ©ly a menekÃ¼lÃ©sre. Ã‰s Idhun nem volt sehol.

Amint Idhun meghallotta a sikÃ-tÃ¡st, futni kezdett. De pÃ¡r mÃ©ter utÃ¡n megtorpant Ã©s gyorsan lehasalt, hogy ne vegyÃ©k Ã©szre.

- Ez meg hogy lehet? Most a FenyÅ‘-szigetek kÃ¶rnyÃ©kÃ©n kÃ©ne jÃ¡rniuk. Ha idejÃ¶ttek, az nagy kitÃ©rÅ‘ az eredeti ÃºtvonaltÃ³l. Vagyâ€¦ Ez is a tervÃ¼k rÃ©sze. -suttogta. SzÃ-ve szerint ment volna segÃ-teni nekik, de tudta jÃ³l, hogy Å‘t is elfognÃ¡k Ã©s akkor mÃ¡r minden veszve van. FÃ¡jt vÃ©gignÃ©zie, ahogy tÃ¡rsait elhurcoljÃ¡k.

- GyerÃ¼nk, gondolkozz! Valahogy ki kell szabadÃ-tanom Å‘ket. - morfondÃ-rozott. Amikor a katonÃ¡k nem lÃ¡thattÃ¡k, felpattant Ã©s visszasietett a tÃ¡borhelyÃ¼khÃ¶z. JÃ³l emlÃ©kezett, pÃ¡ncÃ©ljÃ¡t Ã©s pajzsÃ¡t otthagyta. De aztÃ¡n eszÃ©be jutott, hogy a SÃ¡rkÃ¡nytolvajt csak Ã©szakon lÃ¡ttÃ¡k eddig. TÃºl feltÅ±nÅ‘ lenne, ha itt is felbukkanna. InkÃ¡bb a sÃ¶tÃ©t szÃ-nÅ± kÃ¶penyÃ©t vette fel. A botot is otthagyta, inkÃ¡bb a kÃ©sÃ©t vÃ¡lasztotta. Elindult a hajÃ³k felÃ©, azon az Ãºton, ahol nemrÃ©g YlvÃ¡t Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyokat vittÃ©k. Egy percre megÃ¡llt, hogy felmÃ©rje a viszonyokat.

-A foglyokat biztos a fÅ‘hajÃ³ra viszik. De addig hÃ¡rom hajÃ³n kell Ã¡tvinniÃ¼k Å‘ket. A mellÃ©khajÃ³kon most viszonylag kevesen vannak. Ez lesz a megoldÃ¡s. - mondta magÃ¡nak. Sokan bolondnak hittÃ©k volna, amiÃ©rt magÃ¡ban beszÃ©l, de Å‘ ezt mÃ¡r Ã©szre se vette. Rohant, hogy a lehetÅ‘leg leelÅ‘zze a menetet, mielÅ‘tt a hajÃ³ra lÃ©pnek. Ylva mÃ¡r teljesen feladta._ HÃ¡t ilyen Idhun? Ha baj van elmenekÃ¼l? Ha Å‘Ã©rte nem is, de FelhÅ‘ugrÃ³Ã©rt eljÃ¶hetett volna. Ã‰s talÃ¡n SzÃ©lesszÃ¡rnyÃ©rt is._ De nem volt sehol. MÃ©g neszezÃ©st se lehetett hallani. Pedig nagyon figyelt. BeletÃ¶rÅ‘dÃ¶tt a sorsÃ¡ba. Ã‰s fÃ©lni kezdett. _Kik ezek? Mi lesz velem? Ã‰letben hagynak?_ Teljesen belefeledkezett az Ã¶nsajnÃ¡latba. FellÃ©ptek az elsÅ‘ hajÃ³ra. Amikor az Ã¡rboc alÃ¡ Ã©rtek, egy test zuhant rÃ¡ Ylva fogva tartÃ³jÃ¡ra. Azt meglepte a tÃ¡madÃ¡s Ã©s Ã¶sszezuhant. Mire Ylva feleszmÃ©lt mÃ¡r Ãºjabb kÃ©t ember fekÃ¼dt a fÃ¶ldÃ¶n a sajÃ¡t vÃ©rÃ¼kben. Egy nagyon ismerÅ's morgÃ¡st Ã©s mÃ©g egy tompa puffanÃ¡st hallotta. KÃ¶rbenÃ©zett. Egy kÃ¶pÃ¶nyeges alak Ã¡rtalmatlanÃ-totta az ellensÃ©get. Idhun. A meglepetÃ©st az okozta, hogy sikerÃ¼lt Ã©szrevÃ©tlenÃ¼l feljutnia a hajÃ³ra. Az Ã¡lmos Ã©s unott legÃ©nysÃ©gen Ã¡tjutni elÃ©g kÃ¶nnyÅ± volt. Az Ã¡rbocra pedig gyerekjÃ¡tÃ©k volt felmÃ¡szni. A magasbÃ³l figyelte a hajÃ³t Ã©s vÃ¡rta az alkalmas pillanatot. Amikor elÃ©rkezett, levetette magÃ¡t leshelyÃ©rÅ‘l, egyenesen Ylva Å‘rÃ©re. Amikor mÃ¡r a katonÃ¡k azon rÃ©sze, akik a sÃ¡rkÃ¡nyokat Å‘riztÃ©k, elmentek erÅ'sÃ-tÃ©sÃ©rt. Idhun lekapta a hÃ¡lÃ³kat. FelhÅ‘ugrÃ³ csak ezt vÃ¡rta. A kÃ¡basÃ¡got csak megjÃ¡tszotta. Leszedte SzÃ©lesszÃ¡rnyrÃ³l a hÃ¡lÃ³t, hogy Idhun kioldozhassa Ylva kÃ¶telÃ©keit.

-KÃ¶szÃ¶nâ€¦- kezdte, de Idhun mÃ¡r megint belÃ©fojtotta a szÃ³t.

- Ne kÃ¶szÃ¶nd. RÃ¡Ã©rsz hÃ¡lÃ¡lkodni, ha megÃºsztad Ã©lve. - mondta

elfojtott hangon. â€“ Ylva, menj haza Ã©s figyelmeztesd a szigetet. Lehet, hogy Drago tÃ¡madni fog. FelhÅ‘, kÃsÃ©rd el Å‘ket egy darabon Ã©s vidd haza a hÃrt a lehetÅ‘ leghamarabb, hogy Dragonak majdnem tejes a sereg. KÃ©szÃ¼ljenek a csatÃ¡ra. Nekem mÃ©g van egy kis dolgom.

BÃ¡r FelhÅ‘ kiszabadÃtotta SzÃ©lesszÃ¡rnyat, a nyÃ¶kdÃ¶c mÃ©g nem Ã©bredt fel. Idhun kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett. KiÃ¡ltÃ¡sok harsantak. YlvÃ¡t felÃ¼ltette kÃ©t tÃ¼ske kÃ¶zÃ©, hogy le ne essen. MÃ¡r a lÃ¡bdobogÃ¡st is lehetett Ã©rezni, ahogy a sok ember futva kÃ¶zeledett. A nyÃ¶kdÃ¶c mÃ¡r Ã©bredezett, de a repÃ¼lÃ©shez nem volt mÃ©g elÃ©g erÅ‘s. A katonÃ¡k kiszÃºrtÃ¡k Å‘ket.

-Ott vannak! KapjÃ¡tok el Å‘ket! De Ã©lve! - hangzottak a kiÃ¡ltÃ¡sok innen is, onnan is. Idhun elÅ‘re ment feltartÃ³ztatni Å‘ket egy kis ideig. KÃ¶zben SzÃ©lesszÃ¡rny erÅ‘re kapott a repÃ¼lÃ©shez. A kÃ¼zdÅ‘ lÃ¡ny sÃ¡rkÃ¡nyhangon elÃ¼vÃ¶ltÃ¶tte magÃ¡t. Egy pillanatra mindenki megÃ¡llt. KÃ¶zben a sÃ¡rkÃ¡nyok felszÃ¡lltak. FelhÅ‘ugrÃ³ lovasa utÃ¡n akart menni segÃteni neki, a kÃ©rÃ©s ellenÃ©re is, de hÃ¡lÃ³k Ã©s altatÃ³lÃ¶vedÃ©kek rÃ¶pkÃ¶dtek felÃ©. Ã•gy csak fÃ¡jdalmas hangon felvijjogott Ã©s kÃ¶vette a nyÃ¶kdÃ¶cÃ¶t. Idhun meglÃ¡tta a sÃ¡rkÃ¡nyketreceket Ã©s mÃ¡r kÃ©sz terve volt a szÃ¶kÃ©sre. KiszabadÃtott annyit, amennyit tudott. 3 SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©get, 10 SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyt, 5 FanyesÅ‘t, ugyanennyi DÃ¶rgÅ‘dobot, a SzÃ¡rnyvÃ¡ltÃ³kat nem tudta megszÃ¡molni Ã©s egy egÃ©sz csapat ÃœszkÃ¶s FÃ¼stlehelÅ‘t. A sÃ¡rkÃ¡nyok nem mozdultak a ketrecÃ¼kbÅ‘l.

Idhunt kÃ¶zben sarokba szorÃtottÃ¡k a katonÃ¡k. LegalÃ¡bbis azt hittÃ©k. Idhun hÃ¡travetett fejjel elrikkantotta magÃ¡t. A fÃ©rfiak lÃ¡ba kÃ¶rÃ¼l fÃ¼st tekergÅ‘zÃ¶tt, egyenesen Idhun felÃ© tartva. A fÃ¼st hamar elrejtette a lÃ¡nyt, de egy gÃºnyos vigyorra volt ideje a kÃ¡mzsa alÃ³l, mielÅ‘tt teljesen eltÅ±nt volna szem elÅ‘l. A katonÃ¡k nekirontottak, ahol gondoltÃ¡k, de csak egy kÃ¶penyt talÃ¡ltak a helyÃ©n. Zavarodottan kÃ¶rbefordultak Ã©s ekkor kezdÅ‘dÃ¶tt az igazi kÃ¡osz. Az a nÃ©hÃ¡ny sÃ¡rkÃ¡ny elÅ‘jÃ¶tt a ketrecekbÅ‘l Ã©s hatalmas pusztÃtÃ¡sba fogottâ€¦

* * *

><p>Idhunt kÃ©t FÃ¼stlehelÅ‘ vitte a kezeinÃ©l fogva. A lÃ¡nynÃ¡l lÃ©vÅ‘ kÃ©st bÃ©kÃ©n hagytÃ¡k, hÃ¡lÃ¡juk jelÃ©Ã¼l. A kis sÃ¡rkÃ¡nyok mÃ¡r sokszor vÃ¡ltottÃ¡k egymÃ¡st a cipelÃ©sben, kezdtek fÃ¡radni. Egy kikÃ¶tÅ‘vÃ¡ros, SÃ¡rkÃ¡nyrÃ©v kÃ¶rvonalazÃ³dott ki elÅ‘ttÃ¼k. A vÃ¡ros hatÃ¡rÃ¡ban a sÃ¡rkÃ¡nyok leszÃ¡lltak Idhunnal. A lÃ¡ny megkÃ¶szÃ¶nte a segÃtsÃ©get, majd elindult a vÃ¡rosba. Nem vÃ©letlenÃ¼l hÃvtÃ¡k a helyet SÃ¡rkÃ¡nyrÃ©vnek. Sok csapdÃ¡sz Ã©s vadÃ¡sz megfordult ezen a helyen, viszont itt lehetett fellelni az egyik legjobb fegyvermestert. EladÃ³ Ã¡ruknak se volt hÃja, a kereskedÅ‘k is kedveltÃ©k ezt a helyet. Idhunnak vigyÃ¡znia kellet magÃ¡ra amÃg nem tud magÃ¡nak kÃ¶penyt szerezni. SÃ¡rkÃ¡nyrÃ©vbe sok volt a fÃ©rfi, tÃºl sok, a tisztessÃ©ges nÅ‘bÅ‘l viszont tÃºl kevÃ©s volt a vÃ¡rosban. Viszonylag hamar talÃ¡lt is egy Ã¡rust. Nem volt Ã©ppen bÅ‘sÃ©ges Ã©s dÃszes a kÃnÃ¡lat, de a cÃ©lnak megfelelt. Egy koromfekete, kÃ¡mzsÃ¡s kÃ¶penyt talÃ¡lt is, ami kicsit nagy volt rÃ¡, a fÃ¶ldet sÃºrolta, de nem bÃ¡nta ezt. Gyorsan a kofa kezÃ©be nyomott egy rÃ©zpÃ©nzt, magÃ¡ra kanyarÃtotta a ruhÃ¡t, a kÃ¡mzsÃ¡t pedig az arcÃ¡ba hÃºzta. MiutÃ¡n vÃ¡sÃ¡rolt mÃ©g egy egykezes hosszÃºkardot, kÃ©t kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ hosszÃºsÃ¡gÃº pengÃ©jÅ± tÅ‘rt, egy Ã¶vnyi dobÃ³kÃ©st, egy nagy tegezre valÃ³ nyÃlvesszÅ‘t Ã©s egy reflexÃjat,

mert a sajÃ¡tja Hibbanton volt, lement a kikÃ¶tÅ‘be, hogy hajÃ³t kerÃ-tsen magÃ¡nak. Nagy Ã¶rÃ¶mÃ©re KalmÃ¡r Johann Ã©pp ott tartÃ³zkodott.<p>

-Ãœdvá¶zlet KalmÃ¡r Johann!- szÃ³lÃ-totta meg Idhun halkan. A kereskedÅ‘ hirtelen megpÃ¶rdÃ¼lt a hang hallatÃ¡ra, de nem leplezte le a lÃ¡nyt.

- Ãœdvá¶zlet neked is. - biccentett aprÃ³t. - Mivel szolgÃ¡lhatok a mesternek?- kÃ©rdezte elÅ‘zÃ©kenyen.

- Johann, haza kÃ©ne jutnom. Ugye felÃ©nk mÃ©sz?- kÃ©rdezte remÃ©nykedve.

- SajnÃ¡lom, de csak egy jÃ³ hÃ³nap mÃºlva leszek a szigeten. A tÃ¡rsad hol hagytad?- kÃ©rdezte csodÃ¡lkozva.

- HosszÃº tÃ¶rtÃ©net. - legyintett csalÃ³dottan. - Nem tudsz senkit, aki Ã‰szakra tart?

- Ã‰ppensÃ©ggel azon a hajÃ³nâ€¦- mutatott egy gyors, lantvitorlÃ¡jÃº karavellÃ¡ra . - Ã©szakiak utaznak. CserÃ©ltem is velÃ¼k nÃ©hÃ¡ny dolgot. Megtudtam, hogy innen egybÅ‘l arra mennek. Az erÅ‘d viszonylag kÃ¶zel van hozzÃ¡tok. EgÃ©sz rendes embereknek tÅ±nnek. Ã‰n Å‘ket javaslom. â€“ mondta jÃ³indulatÃºan a kalmÃ¡r.

Idhun alaposan megnÃ©zte a hajÃ³t. CsapdÃ¡sz hajÃ³. Sejtette is, melyik csapdÃ¡szÃ©. AztÃ¡n visszanÃ©zett a kirakott Ã¡rukra Ã©s megakadt a szeme egy Ã¼res fÃ¼zeten. KÃ¶tÃ©sÃ©t egy sÃ¡rkÃ¡ny dÃ-szÃ-tette.

- Azt mennyiÃ©rt adod tintÃ¡val Ã©s lÃºdtollal egyÃ¼tt?- mutatott a kiszemelt portÃ©kÃ¡ra.

- Neked barÃ¡ti Ã¡ron Ãºgyâ€¦ - gondolkodott el, mikÃ¶zben szÃ¡molt. â€“ KÃ©t ezÃ¼st lesz.

-KÃ¶szÃ¶nÃ¶m Johann. JÃ³ szelet. â€“ fizette ki, majd bÃºcsÃºzott el.

Idhun gyanakodva kÃ¶zelÃ-tett a hajÃ³hoz. A tÃ¶megben elvegyÃ¼lve, Ã³vatosan kÃ¶zelÃ-tett a hajÃ³hoz, de aztÃ¡n rÃ¡jÃ¶tt, hogy Å‘k nem ismerhetik fel. A pallÃ³ra lÃ©pve egy kÃ©z Ã¼tÅ‘dÃ¶tt a mellkasÃ¡hoz, elÃ¡llva az utat.

-Mit akarsz?- kÃ©rdezte gyanakodva.

Idhun tudta, hogy ha nem volt teljesen Ã©rzÃ©ketlen az ember keze, tudta, hogy nÅ‘vel van dolga. _Ennyit arrÃ³l, hogy titokban tartsam a kilÃ©tem._ Gondolta, majd unottan felsÃ³hajtott. A csapdÃ¡szt megnÃ©zve viszont ismerÅ‘s volt neki. A kÃ©k csÃ-kok az Ã¡llÃ¡n, a kÃ©t kard Ã©s az az idegesÃ-tÅ‘en magabiztos arc.

- El kell jutnom valahovÃ¡, ahova ez a hajÃ³ vihet. â€“ hangjÃ¡val mÃ¡r meg sem prÃ³bÃ¡lta titkolni, hogy nem az, akinek lÃ¡tszik.

- Ide figyelj. Mi nem viszÃ¼nk sehovÃ¡ egy olyan elveszett Ã©s sÃ-rdogÃ¡lÃ³ kislÃ¡nyt, mint amilyen te vagy. â€“ gÃºnyolta ki a csapdÃ¡sz. Ezen Idhun felhÃºzta magÃ¡t.

- Nem vagyok kislÃ¡ny. â€“ mondta tagoltan, mikÃ¶zben szemei veszÃ©lyesen villogtak.

- Akkor gyere a kabinomba Ã©s bizonyÃ-tsd be. â€“ ajÃ¡nlotta fel, figyelmen kÃ-vÃ¼l hagyva a lÃ¡ny ingerÃ¼ltsÃ©gÃ©t.

- Teeeâ€¦! â€“ mÃ¡r azon volt, hogy pofon vÃ¡gja az illetÅ‘t a szemtelensÃ©gÃ©rt, de jobb Ã¶tlete tÃ¡mat. â€“ PÃ¡rbaj. â€“ fonta Ã¶ssze karjait a mellkasÃ¡n. â€“ Ha nyerek, veletek mehetek Ã©s ti, de legfÅ‘kÃ©pp te, egy ujjal sem Ã©rtek hozzÃ¡m. Ha veszÃ-tekâ€¦ - mondta a feltÃ©teleit felszegett fejjel, de a csapdÃ¡sz fÃ©lbe szakÃ-totta.

- Akkor is velÃ¼nk jÃ¶ssz, de szabad prÃ©da vagy? â€“ talÃ¡lgatott Ã©s Idhunnak nem kis Ã¶nfegyelemre volt szÃ¼ksÃ©ge, hogy ne vÃ¡gja ki a fÃ©rfi nyelvÃ©t.

- Nem. Akkor pedig mÃ¡shogy fogok innen elmenni. â€“ mondta, jÃ³l Ã¡tgondolva a szavait.

- Nem szokÃ¡som kiÃ¡llni ilyen magukrÃ³l tÃºl sokat gondolÃ³ leÃ¡nyokkal, de legyen. LegalÃ¡bb elmegy a kedved a tovÃ¡bbi prÃ³bÃ¡lkozÃ¡stÃ³l. â€“ nÃ©zett le rÃ¡, gÃºnyosan vigyorogva Ã©s elkezdett lesÃ©tÃ¡lni a pallÃ³rÃ³l, hÃ¡trÃ¡lÃ¡sra kÃ©nyszerÃ-tve Idhunt. Amikor a lÃ¡ny a kikÃ¶tÅ' kÃ¶vezett ÃºtjÃ¡t Ã©rezte a lÃ¡ba alatt, hÃ¡traugrott, tisztes tÃ¡volba a csapdÃ¡sztÃ³l.

- Mi a neved? Csak hogy tudjam, kit gyÅ‘zÃ¶k le. â€“ hÃºzta elÅ' az egyik kardot. â€“ LÃ¡tod, mÃ©g elÅ‘nyt is adok. â€“ dobta a fÃ¶ldre a mÃ¡sik kardot nagykÃ©pÅ±en. Idhun csak Ã¡tdobta vÃ¡lla fÃ¶lÃ¶tt a kÃ¶penyt, hogy az ne akadÃ¡lyozza a mozgÃ¡sban, de egyÃºttal termetÃ©t is felfedte, teljes alakjÃ¡val egyÃ¼tt Ã©s Å' is elÅ‘hÃºzta a kardjÃ¡t. Most jÃ³ hasznÃ¡t veheti a hibbanti vÃ-vÃ³,- Ã©s kardforgatÃ³ leckÃ©knek.

- HoldfÃ©ny. â€“ csak ennyit mondott, szinte suttogva, de vissza nem kÃ©rdezett. PÃ¡rszor megpÃ¶rgette a kardjÃ¡t a levegÅ‘ben, majd lazÃ¡n maga elÃ© engedte.

A csapdÃ¡sz vÃ©gig rÃ¡ szegezte a fegyvert, majd amikor lÃ¡tta, hogy a lÃ¡ny leengedi a kardot, Å' is kiegyenesedett.

-Ugyan mÃ¡r! Felesleges hÅ‘skÃ¶dnÃ¶d. - felÃ© lÃ©pve lazÃ¡n fÃ©lrelÃ¶kte a kardot, abban a hitben, hogy talÃ¡n a lÃ¡ny, aki magÃ¡t HoldfÃ©nynek hÃ-vja, feladta Ã©s inkÃ¡bb mÃ©gse kÃ¼zd. De mekkorÃ¡t tÃ©vedett. Amint egy kicsit odÃ©bb mozdult az Ãºjnak lÃ¡tszÃ³ kard, a lÃ¡ny hatÃ¡rozottan taszÃ-totta el Ã©s tÃ¡madÃ³ Ã¡llÃ¡sba helyezkedett. Ez meglepte ugyan a csapdÃ¡szt, de hamar reagÃ¡lva a hÃ¡rÃ-tÃ¡sra egybÅ‘l a lÃ¡bÃ¡t prÃ³bÃ¡lta megvÃ¡gni, de Idhun gyorsan odakapta a kardot, ezÃ©rt irÃ¡nyt vÃ¡ltott Ã©s inkÃ¡bb a fejÃ©t vette cÃ©lba. A kardok szikrÃ¡zva egymÃ¡snak feszÃ¼ltek, szÃ©tvÃ¡ltak, majd Ãºjra Ã¶sszecsÃ³kolÃ³ztak. A testi erÅ' fÃ¶lÃ©nye a csapdÃ¡sznÃ¡l volt, a fÃ¼rgesÃ©g Ã©s a gyorsasÃ¡g viszont a lÃ¡nyt pÃ¡rtolta. A fÃ©rfi sehogy sem tudott kÃ¡rt tenni a lÃ¡nyban, viszont Å' maga azÃ©rt kapta az Ã¼tÃ©seket . EgÃ©szen addig, amÃ-g Idhun el nem vÃ©tette a lÃ©pÃ©st, Ã©s nem a sima talajra, hanem a gÃ¶rÃ¶ngybe lÃ©pett Ã©s megingott. Ezt kihasznÃ¡lva a csapdÃ¡sz a keresztvassal kicsavarta a kardot a lÃ¡ny kezÃ©bÅ‘l Ã©s a fÃ¶ldre taszÃ-totta. Amikor megprÃ³bÃ¡lt felkelni, kÃ©t kard szegezÅ‘dÃ¶tt a torkÃ¡hoz. Az egyik a sajÃ¡tja volt.

- Elismered a veresÃ©ged, lÃ¡ny? â€“ kÃ©rdezte fÃ¶lÃ©nyesen, de egy csepp elismerÃ©s is volt a hangjÃ¡ban. IdÅ‘kÃ¶zben kÃ¶zÃ¶nsÃ©get is kaptak, akik feszÃ¼lten figyeltÃ©k az esemÃ©nyeket.

-Nâ€¦ Igen. â€“ mondta ki nehezen a szÃ³t. Erre a csapdÃ¡sz engedte felkelni, de a kardjÃ¡t mÃ©g magÃ¡nÃ¡l tartotta.

- Most pedig hadd vessek egy pillantÃ¡st az arcodra. â€“ nyÃºlt felÃ©, hogy lehÃºzza fejÃ©rÅ‘l a kÃ¡mzsÃ¡t Ã©s a csuklyÃ¡t, de Idhun elhajolt a mozdulat elÅ‘l Ã©s a kardjÃ¡t kikapva a fÃ©rfi kezÃ©bÅ‘l eltÅ±nt a kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k kavargÃ³ tÃ¶megben.

- Az Ã©lelmet rakodjÃ¡tok fel a hajÃ³ra Ã©s indulunk!- adta ki a parancsot a csapdÃ¡sz, mintha mi sem tÃ¶rtÃ©nt volna, majd elment az egyik kÃ¶zeli fegyvermesterhez kardot Ã©leztetni. Egy jÃ³ Ã³ra mÃºlva visszatÃ©rt, a hajÃ³ vitorlÃ¡t bontott Ã©s a jÃ³ szÃ©l rÃ©vÃ©n hamar maga mÃ¶gÃ¶tt hagyta SÃ¡rkÃ¡nyrÃ©vet. MiutÃ¡n mindent rendben talÃ¡lt a fedÃ©lzeten, visszavonult a kabinjÃ¡ba. Amikor a lÃ©pcsÅ‘n leÃ©rve kinyitotta az ajtÃ³t furcsa meglepetÃ©s vÃ¡rt rÃ¡. HoldfÃ©ny hÃ¡ttal Ã¡llt neki Ã©s Ã©pp a holmijait vette szemÃ¼gyre.

- NÃ©zzenek oda! Ez hihetetlenâ€¦ Ez biztos nem igazi. TÃºl tÃ¶rÃ©keny lenne. â€“Ã©rt hozzÃ¡ egy ritka, de annÃ¡l kisebb tengeri sÃ¡rkÃ¡ny tÃ¶bb Ã©vtizedes csontvÃ¡zÃ¡hoz, mire letÃ¶rt belÅ‘le egy darab. -Hssz, upsz.- kapta vissza kezÃ©t Ã©s inkÃ¡bb odÃ©bb lÃ©pett. â€“ Ez viszont igazi. Biztos TengerszembÅ‘l szerezte, ezt meg HoldÃ¡rnyÃ©kbÃ³l. Ezt meg egy sÃ¡rkÃ¡nyrÃ©vi bordÃ©lybÃ³l.

- TalÃ¡lt. - hajolt Ã¡t a lÃ¡ny vÃ¡lla felett. Idhun erre megpÃ¶rdÃ¼lt. â€“Te meg mit keresel itt? Volt egy megÃ¡llapodÃ¡s, nemde?- szegezte neki a kÃ©rdÃ©st a csapdÃ¡sz. Idhun nemtÃ¶rÅ‘dÃ¶m mÃ³don megint hÃ¡tracsapta kÃ¶penyt, a kÃ¡mzsÃ¡t visszatolta nyakÃ¡ra, a csuklyÃ¡t pedig levette a fejÃ©rÅ‘l. A csapdÃ¡sz alaposan megnÃ©zte. _Csinos teremtÃ©s, annyi biztos. De a rÃ³zsÃ¡nak tÃ¶visei is vannak._ EmlÃ©keztette magÃ¡t.

-Azt mondtam, mÃ¡shogy fogok eltÅ±nni a kikÃ¶tÅ‘bÅ‘l. TessÃ©k, nem nyÃ-ltan jutottam fel a hajÃ³ra. Ez azÃ©rt egÃ©sz mÃ¡s, mint a tiszta pÃ¡rbaj, nem? â€“ kÃ©rdezett vissza gyÅ‘zedelmesen. A fÃ©rfi idegesen kifÃºjta a levegÅ‘t, de igazat adott neki, bÃ¡r ezt a vilÃ¡g minden sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡Ã©rt se vallotta volna be.

-Ã‰s most ki vele, mi az igazi neved? â€“ terelte a szÃ³t.

- Legyen elÃ©g annyi, hogy Idhun vagyok. â€“ nÃ©zett fel rÃ¡ . â€“ Ã‰s te ki vagy?- kÃ©rdezett vissza.

-Eret, Eret fia. â€“ mondta mikÃ¶zben Ãºjra a lÃ¡ny arcÃ¡t kezdte nÃ©zni. â€“ MÃ©g mindig haza akarsz jutni, igaz?

- Igen. - mondta, mintha ez lenne a vilÃ¡g legtermÃ©szetesebb dolga.

- Igen Ã©s mÃ©gis hogy tervezted ezt?- kÃ©rdezte gÃºnyosan.

- Bevetek mindent, amit csak kell. â€“ fonta Ã¶ssze karjait a mellkasÃ¡n.

- Van legÃ©nysÃ©ged?

- Nincs.

- Tudsz egyedÃ¼l kormÃ¡nyozni?- dÅ‘lt neki hanyagul a falnak.

- Igen. â€“ kapta fel a fejÃ©t.

- Remek!- lÃ¶kte el magÃ¡t a faltÃ³l Ã©s elsÃ©tÃ¡lt mellette. â€“ Akkor kiteszlek egy csÃ³nakba Ã©s szÃ©pen visszaevezhetsz SÃ¡rkÃ¡nyrÃ©vbe. â€“ fordult vissza. â€“ Mert Ã©n nem utazÃ³ hajÃ³n vagyok kapitÃ¡ny.

- Te nem vagy valami bonyolult fickÃ³. Csak el kell kÃ©pzelni a szÃ¡modra legkedvezÅ‘bb lehetÅ‘sÃ©get Ã©s te azt fogod tenni. â€“ Ã¡llt a hÃ¡ta mÃ¶gÃ©, majd odÃ©bb sÃ©tÃ¡lt.

Eret erre idegesen felmordult, Idhun utÃ¡n eredt.

-Nem miattam van ez az egÃ©sz. - fordÃtotta magÃ¡val szembe a vÃ¡llÃ¡nÃ¡l fogva. â€“ Nem viszlek el Ã©s kÃ©sz.

- HÃ¡t, azt tudtam, hogy a becsÃ¼letedre nem apellÃ¡lhatok. â€“ tette csÃpÅ‘re egyik kezÃ©t enyhÃ©n elÅ‘re dÅ‘lve. â€“ De van mÃ¡s mÃ³dja is, hogy meggyÅ‘zzelek. â€“ hÃºzta ki magÃ¡t Ã©s oldalrÃ³l, a szembe sarkÃ¡bÃ³l nÃ©zte Eretet.

-TÃ©nyleg? Ã‰s hogy kÃ©pzeled a dolgot?- nÃ©zett rÃ¡ enyhÃ©n zavartan, mert elÃ©g kÃ©tÃ©rtelmÅ±en fogalmazott a lÃ¡ny.

- BeszÃ©lek a nyelveden. - jelentette ki Ã©s olyan kÃ¶zel lÃ©pett, hogy mÃ¡r fÃ©l mÃ©ter se vÃ¡lasztotta el Å‘ket. Idhun egy kristÃ¡ly darabot mutatott fel. Gyanakodva a lÃ¡nyra nÃ©zett Ã©s kikapta kezÃ©bÅ‘l, majd a tenyerÃ©be zÃ¡rta.

- Mondd tovÃ¡bb. â€“ gondolta meg magÃ¡t.

Idhun megforgatta szemeit, majd megragadva a mÃ¡sik kezÃ©t az egÃ©sz szÃ¼tyÅ‘ tartalmÃ¡t a nyitott tenyÃ©rbe borÃtotta, majd unott arccal a hÃ¡ta mÃ¶gÃ© dobta Ã©s karba tett kÃ©zzel figyelte a reakciÃ³t. Eret hitetlenkedve nÃ©zett a tenyerÃ©be, majd Ã¶sszehÃºzott szemmel Idhunra, majd megint a kristÃ¡lyokra.

-JÃ³. â€“ jelentette ki hirtelen Ã¶sszezÃ¡rva tenyerÃ©t. â€“ ElÃ©g lesz. Deâ€¦ nem elsÅ‘ osztÃ¡lyra. - emelte meg szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t, mikÃ¶zben gonoszul elvigyorodott. Idhun arcÃ¡rÃ³l egy szempillantÃ¡s alatt eltÅ±nt a fÃ¶lÃ©nyes kifejezÃ©s.

A vÃ¡llÃ¡ra kapta a lÃ¡nyt Ã©s elindult vele a fedÃ©lzetre. KiÃ©rve Ã¡tdobta a mÃ¡sik vÃ¡llÃ¡ra.

-Amint lÃ¡tod, hajÃ³nkon ki tudjuk elÃ©gÃteni a legkifinomultabb igÃ©nyeket is. LÃ¡sd tengerre nÃ©zÅ‘ szobÃ¡dâ€¦- hirtelen elakadt, mert Idhun hÃ¡trafeszÃtette a fejÃ©t, de hamar kiszabadÃtotta magÃ¡t Ã©s folytatta. â€“ Ã‰s fÃ©nyÅ±zÅ‘ lakosztÃ¡lyod, napi hÃ¡rom lakomÃ¡val. - dobta le a lÃ©pcsÅ‘ tetejÃ©rÅ‘l az egyik Ã¼resen maradt raktÃ©rbe. â€“ Ã‰rezd magad otthon a SÃ¡rkÃ¡ny VÃ©sz fedÃ©lzetÃ©n.

-Ha azt hiszedâ€¦- pattant fel a lÃ¡ny, hogy Eretnek ugorjon, de az rÃ¡csapta az ajtÃ³t, a reteszt pedig rÃ¡tolta a biztonsÃ¡g

kedvÃ©Ã©rt. Idhun dÃ¼hÃ¶dten Ã©s sÃ©rtetten az ajtÃ³ba rÃºgott, morgott Ã©s dÃ¼hÃ©ben tombolni kezdett. Eret a hangokra visszafordult, majd magÃ¡ban nyugtÃ¡zta, hogy a lÃ¡ny Å‘rÃ¼lt, tovÃ¡bb ment.

-De hogy jutott fel a hajÃ³ra?- nÃ©zegette a kristÃ¡lydarabot, amikor felÃ©rt a lÃ©pcsÅ‘ tetejÃ©re Ã©s megtorpant, amikor embereire nÃ©zett. MindegyikÃ¼knÃ©l volt egy-egy kristÃ¡ly Ã©s Ã©ppen azokat vizsgÃ¡ltÃ¡k. Amikor meglÃ¡ttÃ¡k a kapitÃ¡nyukat sietve igyekeztek elrejteni azokat a szeme elÅ‘l. A hajÃ³kormÃ¡nyhoz Ã©rve ott talÃ¡lta Tyrkert, aki kÃ©rdÅ‘n nÃ©zett rÃ¡. A mÃ¡sodtiszt csak pÃ¡r Ã©vvel lehetett idÅ‘sebb IdhunnÃ¡l.

-Most mi van? Csak a pÃ©nzÃ©rt csinÃ¡lom. â€“ tette karba kezeit.

-Ahamâ€¦ persze.- mondta, egyÃ©rtelmÅ±vÃ© tÃ©ve, hogy nem hisz neki. â€“ Ã‰s mÃ©gis hogy tervezed elvinni gond nÃ©lkÃ¼l az erÅ‘dbe? Ã‰s ugye nem terveztÃ©l vele semmi meggondolatlansÃ¡got? LÃ¡ttam a pÃ¡rbajt. Az a lÃ¡ny veszÃ©lyesnek tÅ±nik. Ã‰s Å‘rÃ¼ltnek. Hallod?- mÃ©g a csukott faajtÃ³n keresztÃ¼l is hallatszott a tombolÃ¡s Ã©s a fÃ©kevesztett lÃ¡ny morgÃ¡sa Ã©s Ã¼vÃ¶ltÃ©se. - Azt legalÃ¡bb tudod, hogy hÃ-vjÃ¡k?

- Ãšgy beszÃ©lsz, mintha anyÃ¡mat hallanÃ¡m. Igen tudom a nevÃ©t. Vagyis fÃ©lig. Valamilyen Idhun. De elÅ‘szÃ¶r HoldfÃ©nykÃ©nt mutatkozott be. â€“ vont vÃ¡llat, mintha hidegen hagynÃ¡ a dolog.

- Igen. HoldfÃ©nyes Idhun. - bÃ³lintott. - Ismerem.

- A HoldfÃ©nyes nem egy fattyÃºnÃ©v? Ã‰s mÃ©gis honnan ismered? - lepÅ‘dÃ¶tt meg. A kÃ©rdÃ©sre Tyrker csak vÃ¡llat vont.

- Hallod? CsÃ¶nd. Ezek szerint lenyugodott.

* * *

><p>Igen, Idhun lenyugodott. De csak azÃ©rt, hogy mÃ©g jobban felbosszantsa Eretet Ã©s a bosszÃºt kÃ©sÅ‘bbre halasztotta. ElÅ‘szÃ¶r elrendezte a fegyvereit. A kardot lazÃ¡n Ã©s enyhÃ©n srÃ©gen kÃ¶tÃ¶tte az oldalÃ¡ra, Ã-gy az minden lÃ©pÃ©snÃ©l a combjÃ¡hoz Ã¼tÅ‘dÃ¶tt. Egy kÃ©st a csizmÃ¡jÃ¡ba rejtett, a mÃ¡sikat a derekÃ¡ra kÃ¶tÃ¶tte. A dobÃ³kÃ©seket egyenlÅ‘re csak a kÃ¶penyÃ©be csavarta. A tÅ‘rÃ©t elÅ‘vÃ©ve elkezdte kiszedni a csavarokat az ajtÃ³ pÃ¡ntjaibÃ³l. Amikor az utolsÃ³ csavar is a fÃ¶ldre hullott, vÃ¡llÃ¡val kicsit meglÃ¶kte az ajtÃ³t, mire az hangos puffanÃ¡ssal eldÅ‘lt. FellÃ©pett a fedÃ©lzetre Ã©s kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett. LÃ¡tta Eretet â€“ akinek kÃ¼ldÃ¶tt egy fÃ¶lÃ©nyes pillantÃ¡st - Ã©s mellette egy tÃ¼rknek kinÃ©zÅ‘ fÃ©rfit, akit felismert, mert amikor Ã©pp nem rabolt, akkor sÃ¡rkÃ¡ny ereklyÃ©kkel kereskedett Ã©s Å‘ gyakran vÃ¡sÃ¡rolt tÅ‘le. NÃ©ha mÃ©g sajtot Ã©s kenyeret is kapott tÅ‘le. Ugyanis Tyrker termete ellenÃ©re nem szeretett sÃ¡rkÃ¡nyt Ã¶lni, ezÃ©rt mindig pikkelyeket vett bizonyÃ-tÃ©k gyanÃ¡nt.<p>

-Ezt nem hiszem el. â€“emelte az Ã©gre a tekintetÃ©t Eret.

- Te, Eret! Azt hiszem, valami baj van az ajtÃ³val. TalÃ¡n a vasalat nincs rendesen rÃ¶gzÃ-tve. â€“ vigyorodott el Tyrker, mikÃ¶zben intett a lÃ¡nynak, mert felismerte. Idhun visszaintett neki Ã©s elfordult tÅ‘lÃ¼k. Mivel egyenlÅ‘re nem talÃ¡lt semmi Ã©rdemlegeset

Ã©s zavarta a legÃ©nysÃ©g kÃ-vÃ¡ncsi pillantÃ¡sai, ezÃ©rt egy fÃ©lreesÅ‘ helyen leÃ¼lt Ã©s figyelni kezdte az embereket. HallgatÃ³zott Ã©s leÃ-rt mindent, amit hasznosnak talÃ¡lt. KÃ©sÅ‘bb, egy tÃ¡madÃ¡s sorÃ¡n mÃ©g jÃ³l jÃ¶het. JÃ³ kÃ©t Ã³rÃ¡n Ã¡t figyelt, mire azt vette Ã©szre, hogy a fedÃ©lzet lecsendesedett Ã©s a Napnak mÃ¡r az utolsÃ³ negyede is lemenÅ‘ben van. Ã•sÃ-tva Ã©s nyÃºjtÃ³zkodva kelt fel a helyÃ©rÅ‘l, elindult a szÃ¡mÃ¡ra kijelÃ¶lt alvÃ³helyre. Meglepetten tapasztalta, hogy az ajtÃ³ a helyÃ©re kerÃ¼lt Ã©s a retesz mÃ¡r belÃ¼l volt. MiutÃ¡n bezÃ¡rta maga mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t, nekidÅ‘lt Ã©s sÃ³hajtva lecsÃºszott a fÃ¶ldre. UtÃ¡lt itt lenni, de legalÃ¡bb informÃ¡ciÃ³szerzÃ©s szempontjÃ¡bÃ³l hasznos volt. Ã‰s nem mellesleg Ã-gy juthat haza a leggyorsabban. Egy hangra felkapta a fejÃ©t. A kÃ¶penye alatt valami motoszkÃ¡lt.

- Ha ezek egy patkÃ¡nyt tettek ide, Ã©n eskÃ¼szÃ¶mâ€¦ - rÃ¡ntotta fel az anyagot, de csak egy megszeppent kis SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©get talÃ¡lt alatta. Alig lehetett tÃ¶bb pÃ¡r hetesnÃ©l. ValÃ³szÃ-nÅ±leg SÃ¡rkÃ¡nyrÃ©vben menekÃ¼lt fel a hajÃ³ra.

- Te meg hogy kerÃ¼lsz ide?- lett lÃ¡gyabb a hangja Ã©s odanyÃºjtotta a fiÃ³kÃ¡nak a karjÃ¡t. Az Ã³vatosan megszaglÃ¡szta, majd amikor Ãºgy gondolta nem veszÃ©lyes, kicsit meg is nyalogatta, harapdÃ¡lta foghÃ-jas Ã-nyÃ©vel Ã©s felkapaszkodott a lÃ¡ny kezÃ©re. A vÃ¡llÃ¡ra telepedve meleg levegÅ‘t szuszogott a fÃ¼lÃ©be.

- HÃ©kÃ¡s, ez csikis. â€" kuncogott Ã©s a fiÃ³ka felÃ© fordulva alaposabban megszemlÃ©lte. Amennyire meg tudta Ã¡llapÃ-tani a kis ablakon beszÅ±rÅ'dÅ' kevÃ©s fÃ©nytÅ‘l, fehÃ©r pikkelyei voltak, arany csÃ-kokkal. MÃ©g soha nem lÃ¡totT ilyen szÃ-nÅ±t. â€" Nem szabadna itt lennÃ¼nk. VeszÃ©lyes hely ezâ€¦ kelt fel Ã©s elkezdett kÃ¶rbe-kÃ¶rbe jÃ¡rkÃ¡lni. â€" De nem vagyunk egyedÃ¼l a bajunkban. â€" vakarta meg a sÃ¡rkÃ¡ny Ã¡llÃ¡t. â€" Ã‰s valahogy hÃ-vnom is kÃ©ne tÃ©ged, addig amÃ-g itt vagyunkâ€¦ - gondolkodott, de a fiÃ³ka hangosan vinnyogni kezdett. â€"Sssh, te! Nem szabad hangoskodnod! â€" fogta Ã¶ssze a pofÃ¡jÃ¡t finoman, de hatÃ¡rozottan. â€" MindjÃ¡rt hozok halat. â€" vette le a vÃ¡llÃ¡rÃ³l Ã©s kiosont a fedÃ©lzetre. NÃ©hÃ¡ny emberen kÃ-vÃ¼l senkit sem talÃ¡lt ott. SzerencsÃ©re nem vettÃ©k Ã©szre Ã©s odaosont, ahol a halakat sejtette. Amint kerÃ-tett egy Ã-zletesnek tÅ±nÅ‘t, rÃ¶gtÃ¶n sietett is vissza a kamrÃ¡jÃ¡ba, az Ã©hes fiÃ³kÃ¡hoz.

- TessÃ©k! â€" dobta oda neki. A kicsi megszaglÃ¡szta Ã©s pillanatokon belÃ¼l eltÃ¼ntette, de olyan mohÃ³n, hogy Idhunt mosolygÃ¡sra kÃ©sztette. Amikor vÃ©gzett az evÃ©ssel, megint felkapaszkodott Idhun vÃ¡llÃ¡ra. Kicsit jÃ¡tszott vele, de a fiÃ³ka jÃ¡tÃ©k kÃ¶zben megkarcolta. Az aprÃ³ vÃ¡gÃ¡st megnÃ©zve azt juttatta eszÃ©be, amikor egy csontdarabbal megvÃ¡gta magÃ¡t. Elkezdte elrendezni fekhelyÃ©t. Vagyis inkÃ¡bb csak a kÃ¶penyt hajtotta a feje alÃ¡, pÃ¡rna gyanÃ¡nt. MÃ©g nem volt olyan hÅ±vÃ¶s, hogy takarÃ³zni kelljen. Amikor elhelyezkedett, a fiÃ³ka a nyakÃ¡ra hajtotta a fejÃ©t.

- JÃ³ Ã©jt, CsontszilÃ¡nk. â€" Ã¡sÃ-totta Idhun, majd nem sokkal kÃ©sÅ‘bb elaludt.

End
file.